

Integrated Security Provision Based on Good Urban Governance in Isfahan Metropolis

Soheila Rezaei Adriyani¹

Abstract

Background and Aim: The inefficiency of traditional, police-centered approaches to urban management and security provision underscores the need for alternative methods. Decentralized, participatory approaches grounded in the principles of good urban governance present a viable substitute for centralized, hierarchical, top-down systems. This study aimed to identify the key indicators of integrated security provision in Isfahan metropolis, based on a good urban governance framework.

Method: This applied research employed a mixed-method, correlational design. Data collection involved both library research and survey methods, including questionnaires administered to experts. Using purposive and snowball sampling, 80 specialists active in the field were recruited. Data were analyzed through hierarchical component modeling using partial least squares (PLS) and structural equation modeling with Smart PLS software.

Results: The prioritization of factors influencing integrated urban security, derived from the good governance model, was as follows: Consensus orientation; Participation; Rule of law; Efficiency of officials and security providers; Justice within the security system; Transparency of operations; Strategic vision; Accountability of security providers.

Conclusion: The confirmed model offers an innovative and effective framework for urban security provision. By integrating the principles of good urban governance, it enables a soft, purposeful, and impactful approach that enhances citizens' quality of life. Although developed for Isfahan, this model can be applied to planning and development in other Iranian cities.

Keywords: Integrated security, good urban governance, integrated management, hierarchical component model, Isfahan metropolis.

---

1. PhD student in Geography and Urban Planning, University of Isfahan, Isfahan, Iran. Email: sohila.rezaiee@gmail.com

تأمین امنیت یکپارچه مبتنی بر رویکرد حکمروایی خوب شهری در کلان‌شهر اصفهان

سهیلا رضایی آدریانی^۱

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۷/۲۴

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۲/۲۳

چکیده

زمینه و هدف: با آشکار شدن ناکارآمدی شیوه‌های سنتی مدیریت انتظامی شهرها و تأمین امنیت، به نظر می‌رسد استفاده از روش‌های غیرمتمرکز، مردم‌سالار و مبتنی بر اصول حکمروایی خوب شهری می‌تواند جایگزین مناسبی برای نظام‌های حکومتی متمرکز، سلسله‌مراتبی و از بالا به پایین باشد. هدف مطالعه حاضر، شناسایی شاخص‌های مؤثر در تأمین امنیت یکپارچه مبتنی بر رویکرد حکمروایی خوب شهری در کلان‌شهر اصفهان بود.

روش: پژوهش حاضر از نظر هدف، کاربردی و از نظر ماهیت ترکیبی از روش‌های کمی و کیفی و از نوع همبستگی بود. روش گردآوری داده‌ها شامل روش کتابخانه‌ای و پیمایشی و در قالب تکمیل پرسش‌نامه از خبرگان است. با به کارگیری روش گلوله‌برفی و نمونه‌گیری هدفمند از دیدگاه هشتاد کارشناس و خبره فعال در حوزه پژوهش استفاده شده است. به منظور تحلیل اطلاعات از تکنیک مدل مؤلفه سلسله‌مراتبی به روش حداقل مربعات جزئی و روش مدل‌سازی معادلات ساختاری به کمک نرم‌افزار Smart PLS استفاده شده است.

یافته‌ها: اولویت‌بندی عوامل مؤثر در تأمین امنیت یکپارچه بر گرفته از مدل حکمروایی خوب شهری بر اساس میزان همبستگی به صورت زیر است: (۱) جهت‌گیری توافقی؛ (۲) مشارکت؛ (۳) قانون‌مداری؛ (۴) کارآمدی مسئولان و سیستم تأمین‌کننده امنیت؛ (۵) عدالت در سیستم تأمین‌کننده امنیت؛ (۶) شفاف‌سازی در عملکردها؛ (۷) بینش راهبردی و (۸) پاسخگویی مسئولان تأمین‌کننده امنیت.

نتیجه‌گیری: مدل نهایی تأییدشده به‌عنوان خروجی پژوهش رویکرد نوین و مؤثری در راستای تأمین امنیت فضاهای شهری ارائه می‌دهد که با بهره‌گیری از اصول حکمروایی خوب شهری تأمین‌کننده امنیت در قالبی نرم، هدفمند و تأثیرگذار است و ارتقای کیفیت زندگی شهروندان را به همراه خواهد داشت. از مدل تأمین امنیت یکپارچه در شهر اصفهان می‌توان برای توسعه و برنامه‌ریزی دیگر شهرهای ایران نیز استفاده کرد.

کلیدواژه‌ها: امنیت یکپارچه، حکمروایی خوب شهری، مدیریت یکپارچه، مدل مؤلفه سلسله‌مراتبی، کلان‌شهر اصفهان.

استناد: رضایی آدریانی، سهیلا. (۱۴۰۴). تأمین امنیت یکپارچه مبتنی بر رویکرد حکمروایی خوب شهری در

کلان‌شهر اصفهان، فصلنامه پژوهش‌های مدیریت انتظامی ۲۰ (۱)، صص ۱۳۱-۸۵

Doi: <https://doi.org/10.22034/pmsq.2025.1278276.1715>

۱. دانشجوی دکتری رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران. رایانامه:

sohila.rezaiee@gmail.com

مقدمه

امنیت‌نیازی انکار‌نشدنی و اجتناب‌ناپذیر است که فقدان یا اختلال در آن بازتاب‌ها و عواقب خطرناک و جبران‌ناپذیری را به همراه دارد؛ مواردی نظیر ایجاد ناهنجاری‌های اجتماعی، کاهش زیست‌پذیری شهرها و سلب آرامش روحی و روانی از شهروندان نمونه‌هایی از آن است. تأمین امنیت یکی از وظایف نظام سیاسی است که در صورت تحقق آن ثبات و پایداری را برای جامعه به‌دنبال خواهد داشت و نبود آن، شکنندگی و ناپایداری نظام سیاسی را به همراه دارد. از این جهت دولت‌ها به روش‌های گوناگون در تلاش بوده‌اند تا از چالش‌های محلّ امنیت در قلمرو خود جلوگیری کرده و با عوامل ناامنی مقابله کنند (پورسعید، ۱۳۹۹، ۲۱۵).

در خصوص سازوکارهای تأمین امنیت روش‌ها و رویکردهای متفاوتی ارائه شده که هر یک متناسب با شرایط جامعه و زمان خود کاربردی بوده است، در عصر حاضر که مفاهیمی نظیر دموکراسی و آزادی بشر مطرح شده به نظر می‌رسد رویکردهای سنتی تأمین امنیت رنگ باخته و نیازمند بازنگری در چارچوب‌ها و اصول تحقق امنیت متناسب با شرایط روز هستیم، زیرا عوامل جمعیتی، اقتصادی، اجتماعی (صادقی و همکاران، ۱۳۹۴، ۹۵) و پیچیدگی فزاینده مشکلات و مسائل شهری علی‌الخصوص در شهرهای بزرگ نظیر کلان‌شهر اصفهان، نیاز به جامع‌نگری در حل این مشکلات را اجتناب‌ناپذیر نموده است (محمدی و همکاران، ۱۳۹۹، ۱۳۱) زیرا بی‌توجهی به آنها زمینه‌ساز بروز جرائم و ایجاد ناامنی خواهد شد و بر رفتار شهروندان و کارکرد فضاهای شهری تأثیر گذار خواهد بود (صادقی و همکاران، ۱۳۹۴، ۹۵).

شهر اصفهان از نظر ویژگی‌های منحصربه‌فرد نظیر ویژگی اقتصادی، صنعتی، هنری، فرهنگی، گردشگری، سیاسی، وجود آثار و بناهای تاریخی متعدد، جاذبه‌های گردشگری و دیگر موارد یکی از شهرهای مهم کشور است که دارای خرده‌فرهنگ‌های فراوان، تنوع گرایش‌های سیاسی در کنار اقلیت‌های مذهبی متنوع است. همچنین استقرار واحدهای تولیدی بزرگ، حساس و مهم کشور، استقرار واحدهای گسترده نظامی و انتظامی، جمعیت حدود دو میلیون نفری این شهر، شهرت

جهانی آن و حضور گسترده توریست‌های خارجی و داخلی، ضرورت و الزام تأمین امنیت با دقت و ظرافت خاص و به دور از روش‌های امرانه و سرکوب‌گرایانه را بیش از پیش موجب می‌گردد.

علی‌رغم وجود آمار جرم، احساس ناامنی و ترس از وقوع جرم فاقد آمار رسمی است (همان، ۹۳)، ولی به‌طور کلی، از جمله مشکلات امنیتی که این شهر با آن روبه‌روست می‌توان به وجود بافت‌های فرسوده، روشنایی ضعیف برخی محلات و معابر، حضور مهاجران افغانستانی، تجمع معاندان و ولگردان (سقای و شاهسواری، ۱۳۹۷، ۱۶۰) خشکسالی، بی‌آبی، رکود اقتصادی، مشکلات وسیع کارگری و بیکاری کارگران، رویدادهای اجتماعی، رقابت‌های سیاسی و... اشاره کرد. اقداماتی برای مقابله با این مشکلات نظیر اجرای طرح‌های امنیت محله‌محور، استفاده از مشارکت شهروندان، افزایش ارتباط مردم با نیروهای انتظامی، اجرای طرح جامع پیشگیری از جرائم و آسیب‌های اجتماعی، افزایش سطح آگاهی شهروندان و... آغاز شده که همگی در راستای کاهش نیاز به اقدامات مستقیم از سوی نیروهای انتظامی است؛ باین‌حال، فقدان چارچوب علمی جامع و کلان که با دیدی همه‌جانبه به موضوع بپردازد همچنان احساس می‌شود.

مرور تجارب دو دهه اخیر نشان می‌دهد اصلاح رویکردهای سنتی و استفاده از رهیافت‌های نوین مدیریتی راهگشا خواهد بود (شاهینی‌فر و چاره‌جو، ۱۳۹۷، ۲۰۲). الگوی حکمروایی خوب شهری که ارتقای زیست‌پذیری و کیفیت زندگی شهری را به همراه دارد در این خصوص رویکردی مؤثر است (پورااحمد و همکاران، ۱۳۹۹، ۸۳). حکمروایی شهری در پی محدود کردن نقش دولت در حد هماهنگ‌کننده و پاسدار قوانین است تا از میزان دخالت مستقیم دولت در تصمیم‌گیری‌ها و اداره و اجرای امور روزمره مردم بکاهد (محمدی و همکاران، ۱۳۹۹، ۱۳۴). طی سه دهه اخیر رویکرد حکمروایی خوب شهری در غالب کشورها و شهرهای توسعه‌یافته بسترسازی و به شکل نسبتاً کامل اجرایی شده است، ولی این رویکرد در کشورهای در حال توسعه، مانند ایران - به دلایلی - آهسته در حال وقوع است و هنوز شاهد تجمیع وظایف مدیریت واحد

شهری در کشور نیستیم (کامران و همکاران، ۱۳۹۱، ۱۸۸۹)، از طرفی نهادهای مدیریتی مختلفی در تأمین امنیت اجتماعی شهر دخالت دارند و به‌نوعی می‌توان گفت که مدیریت انتظامی و تأمین امنیت به‌صورت یکپارچه صورت نمی‌گیرد و تفرق‌ها و موازی‌کاری‌هایی در این حوزه وجود دارد. با توجه به چشم‌انداز تدوین شده برای توسعه شهر اصفهان، استفاده از رویکرد حکمروایی خوب شهری در تأمین امنیت می‌تواند گزینه مناسبی در ایجاد محیطی امن و مردم‌محور در این شهر باشد.

از آنجا که مبحث حکمروایی شهری از جمله رویکردهای جدید در ادبیات برنامه‌ریزی و مدیریت شهری ایران به حساب می‌آید و مبحث تأمین امنیت یکی از بنیادی‌ترین دغدغه‌های جوامع شهری از ابتدا تا کنون بوده است، پژوهش‌های بسیاری این دو مقوله را به‌صورت منفک مورد بررسی قرار داده‌اند و در غالب آن‌ها تأمین امنیت جامعه از وظایف و شاخص‌های حکمروایی خوب شهری است؛ با این حال، مطالعاتی که به بررسی تأمین امنیت مبتنی بر شاخص‌های حکمروایی خوب شهری و ارزیابی ارتباط این دو عامل پرداخته باشند، محدود است. با توجه به اهمیت مطالعات غیرنظامی در خصوص تأمین امنیت شهری و استفاده از رویکردهای نرم و برنامه‌ریزی سازمان‌یافته ضرورت مطالعه حاضر به‌عنوان گامی فراتر از روش‌های معمول به‌خوبی محسوس است. تلفیق و ترکیب دو نظریه حکمروایی خوب و امنیت پایدار و ارائه مدلی جدید از تأمین امنیت در شهر، نوآوری این پژوهش محسوب می‌شود که با دیدگاهی جامع و با حداقل میزان دخل و تصرف مستقیم دولت و نیروهای انتظامی به تأمین امنیت یکپارچه و پایدار در فضاهای شهری منتهی می‌شود؛ بنابراین، در مطالعه حاضر تدوین مدلی تأییدشده که از ورای اصول حکمروایی شهری به‌دنبال تأمین امنیت یکپارچه برای فضاهای شهری باشد مورد بررسی قرار می‌گیرد.

پیشینه و مبانی نظری

طی دهه گذشته مقالات بسیاری در حوزه حکمروایی و امنیت شهری منتشر شده و در آن‌ها بیشتر بر تأمین امنیت در بستر استقرار حکمروایی شهری تأکید شده است. در ادامه نمونه‌ای از این مطالعات ارائه می‌گردد:

رحمتی فر (۱۴۰۱)، در مقاله‌ای با عنوان «امکان‌سنجی حکمرانی خوب به‌عنوان راهبرد پلیس»، مؤلفه‌های حکمرانی خوب (مشارکت‌پذیری، وفاق‌گرایی، مبارزه با فساد، شفافیت، حاکمیت قانون، انصاف، پاسخگویی، کارآمدی، اثربخشی) را در انطباق با راهبرد پلیس مورد بررسی قرار می‌دهد. بر اساس نتایج، اصول حکمرانی خوب قابلیت اعمال به‌عنوان راهبرد پلیس را دارد و با رویکردهای نوین پلیس هماهنگ است.

داراب‌نیا و همکاران (۱۴۰۱)، در مقاله‌ای با عنوان «بررسی رابطه میان شاخص‌های حکمرانی خوب و امنیت انسانی در ایران: مطالعه موردی ۱۴۰۰-۱۳۹۲» با روش پیمایشی، مطالعات کتابخانه‌ای و بررسی‌های میدانی به بررسی رابطه بین حکمرانی خوب و امنیت انسانی پرداختند. نتایج حاکی از آن است که میزان ثبات و پایداری رژیم سیاسی، تنش‌های قومی و درگیری‌های داخلی، توانایی دولت در سیاست‌گذاری، شیوه انتقال قدرت در سطح بالای نخبگان سیاسی، وقوع جنگ و بحران‌های فراروی کشورها، قابلیت، صلاحیت و شایستگی کارگزاران نظام بیشترین تأثیر را بر امنیت انسانی طی دوره مذکور داشته است.

دارابی (۱۴۰۰)، در مقاله‌ای با عنوان «جایگاه مؤلفه‌های ارتباطی حکمرانی خوب در بهبود امنیت اجتماعی (با استفاده از رویکرد تحلیل سلسله‌مراتبی فازی)» با استفاده از پرسش‌نامه محقق‌ساخته، به بررسی تأثیر مؤلفه‌های فناوری اطلاعاتی و ارتباطی الگوی حکمرانی خوب بر امنیت اجتماعی پرداخته است. بر اساس نتایج، بیشترین عامل مؤثر بر امنیت در ایران مربوط به دسترسی به جریان‌های اطلاعاتی است و در درجات بعدی ارتباط دوجانبه بین مردم و دولت و شفاف‌سازی تصمیمات قرار می‌گیرد.

محمدی و همکاران (۱۳۹۹)، در مقاله‌ای با عنوان «توسعه پایدار نواحی منطقه ۴ شهر تهران با تأکید بر حکمروایی خوب شهری» با استفاده از روش توصیفی تحلیلی و راهبرد پیمایش به این نتیجه دست یافتند که نواحی شهری که در وضعیت بهتری از نظر حکمروایی هستند از نظر توسعه پایدار هم وضعیت مطلوبی دارند و برعکس عدم

برخورداری از شاخص‌های حکمروایی شهری ضعف در توسعه پایدار را در پی خواهد داشت؛ بنابراین، بین حکمروایی خوب شهری و توسعه پایدار رابطه وجود دارد. عبادی‌نژاد و همکاران (۱۳۹۶)، در مقاله‌ای با عنوان «جایگاه پلیس در مدیریت یکپارچه شهری (مورد مطالعه: استان کرمانشاه)» به بررسی جایگاه پلیس در مدیریت یکپارچه شهری در استان کرمانشاه و تعاملات پلیس با ۲۶ ارگان مدیریت شهری پرداختند. بر اساس نتایج، جایگاه پلیس در مدیریت یکپارچه شهری در غالب هفت عامل «امنیت فردی، اجتماعی، سیاسی، فرهنگی، اخلاقی، قضایی، اقتصادی و محیط‌زیست» قابل‌دسته‌بندی است، همچنین نقش تعاملات پلیس با ۲۱ سازمان متصدی مدیریت شهری معنادار شناخته شد.

کریمی مله (۱۳۹۱)، در مقاله خود با عنوان «تأملی نظری در نسبت حکمرانی خوب و امنیت ملی» با روش تحلیلی توصیفی به بررسی رابطه نظری مفهوم حکمرانی با امنیت ملی پرداخته و به این نتیجه دست یافته است که این دو مفهوم مقوم یکدیگر هستند و اجرای حکمرانی خوب موجب تحقق امنیت پایدار خواهد شد.

لو^۱ (۲۰۲۴)، در مقاله‌ای با عنوان «ابزارها، نرم‌افزارها و پلت‌فرم‌های مدیریت و برنامه‌ریزی امنیت شهری» به بررسی اصول برنامه‌ریزی و مدیریت امنیت شهری، ساخت پلت‌فرم دیجیتال و هوشمند برای مدیریت اضطراری شهری، تجزیه و تحلیل فناوری اصلی و سیستم پشتیبانی تجهیزات مدیریت امنیت شهری و کاربرد عملی آن پرداخته است، همچنین مدل جدیدی را بر اساس برنامه‌ریزی و مدیریت امنیت شهری ارائه می‌دهد و به دنبال آن نمونه‌هایی از کاربرد آن در توسعه زیرساخت‌های بزرگ برای برنامه‌ریزی و طراحی امنیتی (به عنوان مثال: فرودگاه چانگی سنگاپور و مرکز حمل و نقل فرودگاه هونگ‌کیائو شانگ‌های) ارائه می‌دهد.

بو^۲ و همکاران (۲۰۲۴)، در مقاله‌ای با عنوان «نقش در حال تحول هوش مکانی^۱ در افزایش امنیت شهری: مروری بر کاربردها و نتایج»، به بررسی روش‌های نوین تأمین

1. Liu

2. Biu

امنیت شهری نظیر استفاده از هوش مکانی در حل پیچیدگی‌های تأمین امنیت شهری در راستای تصمیم‌گیری مؤثر و تخصیص منابع در زمان مواجهه با تهدیدات در حال تحول پرداخته‌اند و تمامی ابعاد و زوایای استفاده از این تکنولوژی جدید و آینده‌متصور از آن در تأمین امنیت را مورد بحث قرار داده‌اند. در نهایت روش ارائه‌شده را یک رویکرد جامع و پیشگیرانه برای حفاظت از محیط‌های شهری می‌دانند که ایمنی و انعطاف‌پذیری جوامع در یک چشم‌انداز تهدید پیچیده را تضمین می‌کند.

لافرز^۲ و همکاران (۲۰۲۰)، در مطالعه خود با عنوان «امنیت در شهرهای هوشمند» به ارزیابی رابطه فناوری هوشمند و تأمین امنیت و پیشگیری از جرم پرداختند و رابطه بین مداخلات جدید و عملکردهای سنتی را بررسی کردند و در این خصوص دسته‌بندی سه‌گانه‌ای از رابطه بین روش‌های جدید و سنتی ارائه دادند.

ژانگ^۳ و همکاران (۲۰۲۳)، در مقاله‌ای با عنوان «حل چالش‌های حکمرانی شهری: ارزیابی عینی و بینش کارشناسان در مورد زیست‌پذیری در منطقه شنژن»، به بررسی رابطه بین حکمروایی خوب شهری و ارتقای کیفیت زندگی شهروندان و زیست‌پذیری جوامع شهری پرداختند.

هاراهاپ^۴ و همکاران (۲۰۲۳)، در مقاله‌ای با عنوان «نقش تکنولوژی اطلاعات در بهبود حکمرانی شهری» به استفاده از فناوری اطلاعات در حکمرانی شهری در راستای بهبود کارایی، شفافیت و مشارکت جامعه در فرایند تصمیم‌گیری و ارتقای کیفیت زندگی ساکنان می‌پردازند. این مطالعه به این نتیجه می‌رسد که نقش فناوری اطلاعات در بهبود حکمرانی شهری بسیار مهم است و نیازمند توجه ویژه دولت و ذی‌نفعان است که با بهبود دسترسی و کیفیت خدمات فناوری اطلاعات، افزایش سواد دیجیتال و مهارت‌های فناوری اطلاعات، شاهد افزایش مشارکت جامعه در حکمرانی شهری و ارتقای امنیت و حفظ حریم خصوصی داده‌ها خواهیم بود.

-
1. Geospatial intelligence (GEOINT)
  2. Laufs
  3. Zhang
  4. Harahap

یتکنلار و همکاران^۱ در مقاله‌ای با عنوان «نوآوری در مسئولیت‌پذیری شهری با هوش مصنوعی دولت محلی^۲ (AI): چارچوب مفهومی و دستور کار تحقیقاتی» به دنبال ارائه راه‌حل برای مشکلات شهرنشینی با استفاده از روش‌های جدید و فناوری دیجیتال‌اند و ابعاد مثبت و منفی کاربری‌های دیجیتال در حکمرانی شهری را مورد بررسی قرار می‌دهند. نتایج این مطالعه به سیاست‌گذاران شهری، مدیران و برنامه‌ریزان کمک می‌کند تا نقش حیاتی سیستم‌های هوش مصنوعی دولت محلی را در حصول اطمینان از دستیابی به نتایج مسئولانه بهتر درک کنند.

پیشینه تفکر و برنامه‌ریزی در راستای اداره مطلوب شهرها و تأمین امنیت در آن‌ها را می‌توان معادل قدمت پدیده «شهر» دانست (مظفری و احمدی، ۱۳۹۶). انسان‌های اولیه برای تأمین نیاز به امنیت در محیطی مانند شهر گرد هم آمدند؛ به طوری که طرح نظریات شکل شهر برگرفته از مسئله امنیت است. حال با گذشت قرن‌ها از پیدایش نخستین اجتماعات انسانی، با توجه به رشد کالبدی و جمعیتی شهرها مسئله تأمین امنیت به امری حیاتی تبدیل شده است (بردی آنامرادنژاد و بلوری، ۱۳۹۶).

امنیت از عوامل مهم کیفیت‌بخش به فضاهای عمومی شهر به‌شمار می‌آید و از نخستین حقوق شهروندی است که تأمین آن مقدم‌ترین وظیفه حکومت‌ها در برابر شهروندان است (جوهری، ۱۴۰۲، ۲۱۹)، به این معنا که فقدان امنیت در کنار وجود سایر مؤلفه‌های کیفیت‌بخش در فضای شهری، منجر به عدم موفقیت آن فضا خواهد شد (ایزدی و حقی، ۱۳۹۴، ۷؛ یاران و همکاران، ۱۳۹۸، ۲۵). دانشمندان تا آنجا پیش رفته‌اند که برطرف شدن طیف متعددی از نیازهای آدمی را در گرو تأمین امنیت او می‌دانند (امیریان و همکاران، ۱۳۹۸، ۴۷۶). بسیاری از محققان امنیت را سنگ بنای توسعه می‌دانند و بر این نکته تأکید دارند که بدون وجود امنیت هرگونه توسعه‌ای بی‌نتیجه خواهد ماند (فرجی و همکاران، ۱۳۹۹، ۹۹). به عبارتی امنیت با مفهوم توسعه و نامنی با مفهوم عقب‌ماندگی در هم آمیخته است؛ به گونه‌ای که مناطق جغرافیایی که

1. Yigitcanlar

2. Artificial Intelligence

شاخص‌های توسعه بهتری دارند از وضعیت امنیتی بهتری نیز برخوردارند و متقابلاً مناطق ناامن در محدوده‌های کمتر توسعه‌یافته و توسعه‌نیافته جهان قرار دارند (جوهری، ۱۴۰۲، ۲۱۹).

تأمین امنیت به‌عنوان یکی از نیازهای اساسی انسان، همیشه و در همه جوامع مورد توجه بوده است. در تعریف برنامه توسعه ملل متحد که از ابتدایی‌ترین تعاریف امنیت انسانی است، امنیت مبتنی بر دو وجه است. وجه اول: ایمنی در برابر تهدیدات مزمینی چون گرسنگی، بیماری و سرکوب و وجه دوم: محفوظ‌بودن در برابر آشوب‌ها و آشفتگی‌های ناگهانی و مخاطره‌آمیز (هنرور، ۱۳۹۸، ۲). به‌طور کلی، امنیت در نبود تهدید تعریف می‌شود و تهدید یکی از مهم‌ترین مفاهیمی است که در تعریف امنیت به کاررفته است (بردی آنامرادنژاد و بلوری، ۱۳۹۶، ۱۳۴). امنیت پدیده‌ای احساسی و ادراکی است و بیشتر به احساس روانی شهروندان از عوامل تهدیدکننده برمی‌گردد. بسیاری معتقدند که «احساس امنیت» در جامعه از وجود امنیت مهم‌تر است زیرا واکنش‌های فرد در جامعه به میزان درک و دریافت او از امنیت بستگی دارد (زارع شاه‌آبادی و همکاران، ۱۳۹۹، ۱۱۱ و حاتمی‌نژاد و همکاران، ۱۳۹۸، ۲-۳). احساس امنیت تلفیقی از عوامل فردی، روانی و اجتماعی است که امنیت بُعد عینی مسئله و احساس امنیت به‌عنوان بُعد ذهنی آن تلقی می‌شود. احساس امنیت عبارت است از ذهنیت اجتماعی فرد نسبت به نبود دغدغه در برآوردن نیازها (اسدپور و همکاران، ۱۳۹۴، ۱۱) و ملاحظه‌ای از جنس اجتماعی محسوب می‌شود و بیش از هر چیزی متکی بر میزان مشارکت افراد در سازمان‌دهی زندگی روزمره است (حاتمی‌نژاد و همکاران، ۱۳۹۸، ۶)، بنابراین یکی از مهم‌ترین شاخص‌ها جهت ارزیابی عملکرد شهرها چگونگی احساس امنیت در آن است، زیرا عدم وجود امنیت خود باعث از بین رفتن سایر شاخص‌های کیفیت‌بخش شده و زندگی در آن مکان را سخت می‌نماید (زیاری و همکاران، ۱۳۹۸، ۲۸۶).

در مباحث مربوط به امنیت دو رویکرد اصلی قابل‌ارائه است:

۱- رویکرد سنتی: ارزش‌های عینی را مورد توجه قرار می‌دهد و به رویکرد دولت‌محور و قدرت‌محور مشهور است، در آن قدرت و امنیت به یکدیگر گره خورده و به میزان برخوردارگی از قدرت می‌توان ادعا نمود که امنیت به مفهوم عدم امکان تعرض، تجاوز و خطر تحقق یافته، در این حالت برای برقراری امنیت نیازمند کنترل‌های نظارتی و رسمی هستیم و امنیت به کمک سامانه‌های نظارتی اعمال می‌شود.

۲- رویکرد مدرن: مبتنی بر ارزش‌های ذهنی است و به رهیافت جامعه‌محور و هویت‌محور مشهور است (خوش‌فر و همکاران، ۱۳۹۳، ۸۳). در این رویکرد حضور صرف امنیت کافی نیست، بلکه تضمین حفظ شیوه زندگی، تأمین اجتماعی، همکاری و مشارکت مورد تأکید هستند (نویدینیا، ۱۳۸۲، ۹-۱۰).

در هر دو رویکرد وجود نهاد مدیریتی با قدرت و مدبر ضروری است؛ چراکه شهر مانند هر سیستمی برای ادامه حیات خود نیازمند نظام مدیریت کارآمد جهت هدایت مناسب اجزای سیستم است با این تفاوت که در این سیستم هر یک از اجزای دارای استقلال و حق انتخاب هستند؛ به عبارتی هر شهروند دارای حقوق سیاسی و اجتماعی است که بایستی در نظر گرفته شود. این موارد در کنار وجود تفاوت دیدگاه‌ها، تأثیرات ناخواسته از تصمیمات سیاسی، ملی، جهانی و... بر پیچیدگی مدیریت شهرها (اردلان و همکاران، ۱۳۹۹، ۱۴۲) و تأمین امنیت می‌افزاید.

به‌طور کلی، امنیت حاصل فعالیت نهادها، سازمان‌ها و تشکل‌های غیردولتی، بخش خصوصی و مردم است و نیروی انتظامی به‌عنوان یکی از سازمان‌های اجتماعی، وظیفه تولید و تأمین امنیت جامعه را به عهده دارد (مظفری و احمدی، ۱۳۹۶، ۱۷۹)، به عبارتی نهادها و ارگان‌های مدیریتی و انتظامی مختلفی به‌صورت مستقیم و غیرمستقیم در امر تأمین امنیت شهر دخیل هستند و این خود باعث پیچیدگی این مسئله شده است و ایجاد یکپارچگی در این حوزه را می‌طلبد. اداره بهینه و کارآمد جامعه به مدیریتی سازمان‌یافته نیازمند است که به نحوی قانونمند، مسائل مختلف را اداره نماید که علاوه بر مشروعیت بخشی، امنیت، رضایت‌مندی و مشارکت همه‌جانبه شهروندان را در پی داشته باشد (صادقی، ۱۴۰۱، ۱۰۷).

عوامل مؤثر در اداره شهر و تأمین امنیت، شامل عناصر حکومتی، خصوصی و عمومی هر کدام به دنبال بیشینه ساختن میزان قدرت و اعمال نفوذ خود در جامعه هستند که بر حسب میزان قدرت و نفوذ این عناصر می‌توان دو رویکرد حکومت شهری و حکمروایی شهری را تشخیص داد (عسکری‌زاده اردستانی و همکاران، ۱۳۹۸، ۵۹۶). مفهوم حکمروایی شهری از اواخر دهه ۸۰ و از آفریقا آغاز شد. برایان مک‌لاین^۱ اولین نظریه پرداز است که در سال ۱۹۷۳ به بررسی مفاهیم حکومت و حکمروایی پرداخت. از نظر او «حکومت مجموعه‌ای از نهادهای رسمی و حقوقی با قدرت قانونی است؛ اما حکمروایی نوعی فرایند است که متضمن نظام به هم پیوسته‌ای از حکومت و اجتماع است» (محمدی و همکاران، ۱۳۹۹، ۱۳۳) و یکی از مشخصه‌های توسعه پایدار و از ابزارهای آن به حساب می‌آید (پوراحمد و همکاران، ۱۳۹۹، ۸۶).

حکمروایی جایگزینی برای مفهوم حکومت است و بر اساس این مفهوم تصمیم‌گیری‌های مربوط به شهر با اجماع همه ذی‌نفعان دخیل در شهر صورت می‌پذیرد (موحدی‌نیا و همکاران، ۱۳۹۹، ۲۳۵) و در آن بهزیستی عمومی، بهره‌مندی مادی و معنوی و تأمین رضایت انسان‌ها، رفع نیازها، حمایت از حقوق اساسی، آزادی شهروندان (اسماعیل‌زاده و همکاران، ۱۳۹۵، ۶)، حل مشکلات و معضلات ساختاری و کارکردی شهرها و تحقق عدالت اجتماعی (رهنما و اسدی، ۱۳۹۳، ۱۴۵) دنبال می‌شود. در مدل حکمرانی خوب شهری، افراد از شهروند انفعالی به شهروند فعال و مسئولیت‌پذیر تبدیل می‌شوند (موحدی‌نیا و همکاران، ۱۳۹۹، ۲۳۵)، به اعتقاد فریدمن^۲، جامعه شهری، مدیریت شهری و در واقع همه ذی‌نفعان شهر می‌توانند مفهوم حکمروایی شهری را درک کنند و تحولات مثبت آن را در دستیابی به تعالی شهری و غلبه بر مشکلات خود به کار گیرند (فیروزی و همکاران، ۱۳۹۸، ۲۷۵). در حکمروایی شهری با طراحی شبکه‌های خودسازمانده و خودتنظیم از سیاست‌های پایین به بالا بهره گرفته می‌شود که در تقابل با رویکردهای سلسله‌مراتبی بالا به پایین و دیوان‌سالاری قرار می‌گیرد و این امر

1. J. Brian Mcloughlin

2. Friedman

موجب ایجاد زمینه نفوذپذیری بین سازمانی در ساختار دولتی گذشته می‌شود (ابدالی، ۱۳۹۸، ۲۹۸).

گذار از حکومت شهری متمرکز و سلسله‌مراتبی به سوی حکمروایی خوب، غیرمتمرکز و مردم‌سالار، امری اجتناب‌ناپذیر است. در ایران تا گذشته‌ای نزدیک، مسئولیت مدیریت شهری به طور کامل بر عهده دولت بوده است، زیرا واگذاری اختیار به سطح محلی برای دولت مرکزی این ترس را ایجاد می‌کرد که مدیریت‌های محلی به صورت نهادهای خودسر درآیند (اسماعیل‌زاده، صرافی، ۱۳۸۵، ۱۰ و کامران و همکاران، ۱۳۹۱، ۱۸۹۰). اکنون نیز علی‌رغم تلاش‌های صورت گرفته نمی‌توان مدعی تحقق کامل حکمرانی در سیستم مدیریت شهری موجود بود.

ریشه مشکلات مدیریت شهرهای کنونی ما در مواردی نظیر عدم پایبندی به قانون‌مداری، عدم مسئولیت‌پذیری، فقدان چشم‌انداز روشن، نبود سیستم نظارت، عدم شفافیت و اطلاع‌رسانی صحیح و به‌موقع، فقدان کارایی و اثربخشی، نبود عدالت در سرمایه‌های اجتماعی، فقدان تخصص‌گرایی، عدم پاسخگویی و عدم رضایت‌مندی است که همه این موارد بر عدم تحقق شاخص‌های حکمروایی خوب شهری دلالت دارد (شاهینی‌فر و چاره‌جو، ۱۳۹۷، ۲۰۳)، تجارب جهانی بیانگر آن است که در کشورهای توسعه‌یافته و در حال توسعه حکمروایی خوب می‌تواند راهگشای رفع چالش‌ها و تقاضاهای هزاره سوم میلادی به‌ویژه مسائل مرتبط با مدیریت شهری باشد (اسماعیل‌زاده و همکاران، ۱۳۹۵، ۳).

به‌منظور اجرای این رویکرد پیش از هر چیز شناسایی اصول و شاخص‌های مطرح‌شده در خصوص مفهوم حکمروایی خوب شهری ضروری است. اصول مطرح‌شده توسط مرکز سکونتگاه‌های انسانی سازمان ملل متحد (هایتات^۱) که برای تحقق حکمروایی خوب شهری «رویکرد توانمندسازی» را مطرح نموده است به شرح راهبردهای زیر است: تمرکززدایی از مسئولیت‌ها، منابع و حق تصمیم‌گیری و سهیم کردن آن با مقامات

محلی، محاسبه‌پذیری، تشویق مشارکت جامعه مدنی به‌ویژه زنان در طراحی، اجرا و نظارت بر تصمیمات و اقدامات و تعیین اولویت‌های محلی، استفاده از شرکت‌های بخش خصوصی برای رسیدن به اهداف عمومی، ظرفیت‌سازی تمامی ذی‌نفعان و عاملان شهری برای مشارکت کامل در تصمیم‌گیری و جریان‌های توسعه شهری، توسعه امکانات و فناوری‌های ارتباطی و اینترنتی برای حمایت از حکمروایی خوب و توسعه پایدار شهری (موحدی‌نیا، ۱۳۹۹، ۲۳۷). همچنین شاخص‌های حکمروایی خوب شهری بر اساس تعریف سازمان ملل، در قالب موارد زیر است (شاهینی‌فر و چاره‌جو، ۱۳۹۷، ۲۰۶ و عسکری‌زاده اردستانی و همکاران، ۱۳۹۸، ۵۹۷ و برک‌پور و اسدی، ۱۳۹۰، ۵۰۲):

- ۱- مشارکت: مردم این توانایی را داشته باشند که واقعیت را از طریق دگرگونی اجتماعی تغییر دهند که شامل میزان مسئولیت‌پذیری، همکاری جوانان در تشکلهای مردمی، تشکیل و فعالیت شوراهای محلی به‌منظور جلب مشارکت مردم و ... است.
- ۲- اثربخشی و کارایی: فرایندها و نهادها، به نتایجی منجر شوند که برطرف‌کننده نیازها باشند و از منابع به‌صورت بهینه در راستای ارتقای کارایی استفاده شود، که شامل ارائه خدمات متنوع شهری، اطلاع از آخرین دستاوردهای علمی، معرفی نوآوری‌ها، حمایت از بخش خصوصی در ارائه خدمات شهری است.
- ۳- قانون‌مندی: کنش‌های بازیگران اجتماعی در سطوح مختلف شهر نیازمند تسهیم منافع حاصل از مصرف منابع است که شامل تناسب قوانین با مسائل موجود شهری، کارآمدی قوانین، توان پاسخگویی قوانین به نیازها، احترام به قوانین از طرف مدیران، رعایت چارچوب‌های قانونی در تصمیم‌گیری و دور بودن دست افراد غیرمسئول از تصمیم‌گیری‌هاست.
- ۴- عدالت: باز توزیع ثروت و امکانات شهر در راستای مشارکت و تأثیرگذاری بر فقرای شهر شامل توزیع یکسان خدمات در سطح شهر، فراهم‌سازی فرصت مناسب برای همه شهروندان در زمینه ارتقای وضعیت رفاهی و عدالت در مقررات منطقه‌بندی.

۵- مبارزه با فساد: مبارزه با هرگونه فساد مالی، اجتماعی، کالبدی و ... در بخش‌های مختلف مدیریت شهری، به‌عنوان مثال: از طریق وجود نمایندگان محلی جهت بازرسی، افزایش درآمد و دارایی مقامات محلی و بستگان آنها قبل از تصدی شغل و غیره.

۶- شفافیت و دسترسی به اطلاعات: شفافیت در مقابل پنهان‌کاری قرار می‌گیرد و به معنای دسترسی شهروندان به صورت یکسان به اطلاعات گوناگون از طریق اعلام عمومی طرح‌ها و برنامه‌های توسعه شهری، دسترسی به سیاست‌های درآمد و هزینه مدیریت شهری، دسترسی به هزینه‌های انجام‌شده و ... است.

۷- مسئولیت و پاسخگویی: واژه پاسخگویی تقریباً معادل اصطلاح مسئولیت‌پذیری است و به معنای حساب‌پسدهی است که بر حساب پس‌دادن مسئولان و تصمیم‌گیران در قبال شهروندان استوار است.

۸- جهت‌گیری توافقی: شهر عرصه گروه‌ها و منافع مختلف و گاه در حال ستیز با یکدیگر است. منظور از جهت‌گیری توافقی، تعدیل و ایجاد توافق میان منافع مختلف است. این کار مستلزم وجود ارتباط و تلاش میان سازمان‌های دولتی، شهروندان و سازمان‌های غیردولتی است.

۹- بینش راهبردی: فرارفتن از مسائل روزمره شهر و پرهیز از غرق شدن در آنها که مستلزم وجود بینشی گسترده و درازمدت نسبت به آینده یا داشتن بینش راهبردی در زمینه توسعه شهری است.

باتوجه به اصول و شاخص‌های مطرح‌شده به نظر می‌رسد تلفیق دو نظریه حکمروایی خوب شهری و امنیت پایدار منجر به رهیافتی نوین در تأمین امنیت یکپارچه برای محدوده‌های شهری خواهد شد که گزینه مناسبی برای تأمین امنیت توسط نیروهای انتظامی با کمک و همیاری مردم است، زیرا نیروی انتظامی به تنهایی، بدون مشارکت و حمایت عموم مردم، قادر به حفظ و برقراری امنیت اجتماعی در حد مطلوب در سطح جامعه نیست و نیاز به همیاری و همکاری همه‌جانبه نهادها و سازمان‌هایی که به‌عنوان بازوان فراجا هستند دارد (مظفری و احمدی، ۱۳۹۶، ۱۸۰). همکاری متقابل بین نیروهای انتظامی و مردم، تقویت امنیت و ارتقای کیفیت زندگی را به همراه دارد و این هم‌افزایی

موجب انجام کارهایی می‌شود که هر یک به تنهایی قادر به انجام آن‌ها نیستند (امین صارمی و دیانی، ۱۳۹۹، ۲۹۸).

بنا بر آنچه گفته شد، می‌توان شاخص‌های مؤثر در تأمین امنیت یکپارچه با رویکرد حکمروایی شهری را در قالب شکل زیر ارائه نمود که بیانگر مدل مفهومی پژوهش است و از ادبیات و مبانی نظری اقتباس شده است. توجه به این نکته ضروری است که در این مطالعه تأمین امنیت در مقیاس شهری مورد بررسی قرار خواهد گرفت. انجام تحلیل‌های مشابه در سایر مقیاس‌های ملی یا محلی امکان‌پذیر است که بررسی هر یک مطالعه جداگانه‌ای را می‌طلبد.

شکل ۱. مؤلفه‌های تأمین‌کننده مدیریت انتظامی و امنیت با رویکرد حکمروایی شهری (نگارنده، ۱۴۰۲)

بر اساس مدل مفهومی ارائه‌شده، فرضیه پژوهش بدین شرح است: «کاربست اصول حکمروایی خوب شهری در زمینه تأمین امنیت منجر به تحقق امنیت یکپارچه در شهر اصفهان خواهد شد.»

روش

پژوهش حاضر از نظر هدف، کاربردی و از نظر ماهیت ترکیبی از روش‌های کمی و کیفی و از نوع همبستگی و روش مدل‌سازی معادلات ساختاری (به کمک نرم‌افزار Smart PLS) است. روش گردآوری داده‌ها در بخش مبانی نظری و تدوین شاخص‌های پژوهش، استفاده از روش کیفی و انجام مطالعات کتابخانه‌ای است و در تأیید روابط بین متغیرهای تعریف‌شده، استفاده از روش‌های کمی نظیر روش پیمایشی و در قالب تکمیل پرسش‌نامه از خبرگان است. برای گردآوری مبانی نظری پژوهش با مراجعه به منابع موجود در حوزه حکمروایی خوب شهری و امنیت اجتماعی،

شاخص‌ها و معیارهای هر مقوله استخراج گردید و از تلفیق این شاخص‌ها پرسش‌نامه محقق‌ساخته طراحی شد. برای ارزیابی روایی پرسش‌نامه، از روش دلفی و نمونه‌گیری هدفمند استفاده شد که با مشارکت هشت نفر از استادان و کارشناسان حوزه مسائل شهری و طی فرایند دو مرحله‌ای شامل، بررسی اولیه و تأیید نهایی صورت پذیرفت. در مرحله اول از شرکت‌کنندگان خواسته شد تا میزان انطباق شاخص‌های تدوین‌شده را با هر یک از مولفه‌ها و هدف کلی که تأمین امنیت است، مورد ارزیابی قرار دهند؛ شاخص‌هایی که ضریب تأیید بیش از ۷۰ درصد از کارشناسان را دریافت کردند در مدل حفظ شده و بقیه موارد حذف شد. در مرحله بعد مجدداً پرسش‌نامه در اختیار کارشناسان جهت تأیید نهایی قرار گرفت. خروجی این تحلیل که بیانگر مولفه‌ها و شاخص‌های تأییدشده تأمین امنیت یکپارچه مبتنی بر رویکرد حکمروایی خوب شهری است در جدول (۱) ارائه شده است. این شاخص‌ها برای اولین بار در پژوهش حاضر ارائه شده و از نوآوری‌های این مطالعه محسوب می‌شود.

پس از تنظیم پرسش‌نامه مبتنی بر طیف لیکرت پنج‌سطحی (عدد ۱ معادل خیلی کم و عدد ۵ بیانگر خیلی زیاد)، این پرسش‌نامه در اختیار خبرگان قرار گرفت و از آنها خواسته شد که براساس میزان اهمیت هر شاخص در تأمین امنیت شهری، امتیاز مناسب را درج نمایند. خبرگان شامل استادان دانشگاهی، مدیران شهری و کارشناسان حوزه مسائل شهری هستند، معیار نمونه انتخابی آشنایی کامل پاسخگویان با مفاهیم امنیت و حکمروایی خوب شهری و فعالیت در حوزه برنامه‌ریزی شهری است.

جدول ۱. مؤلفه‌ها و شاخص‌های امنیت یکپارچه مبتنی بر رویکرد حکمروایی خوب شهری

مؤلفه‌ها	شاخص‌ها
پاسخگویی	پاسخگو بودن در برابر مردم، عمل به وعده‌ها، برگزاری جلسات عمومی با حضور مردم، احساس مسئولیت در قبال وظایف، سهولت ارتباط با مدیران
کارآمدی	استفاده بهینه از منابع، ارائه خدمات مناسب و مکفی، رضایت مردم از مسئولان، کاهش هزینه‌ها و ارتقای خدمات، ارتقای سطح پایداری، تعریف و تأمین منابع درآمدی پایدار، بهبود متوالی شرایط، عمل کردن بر اساس دانش روز
عدالت	رعایت حقوق شهروندی، توزیع عادلانه خدمات، وجود فرصت‌های برابر برای همه،

همسانی همه در برابر قانون، عملکرد عادلانه سیستم قضایی	
میزان آشنایی مردم با برنامه‌ها، قراردادن اطلاعات در اختیار شهروندان، شفافیت مسئولان، تعامل اطلاعات	شفاف‌سازی
آشنایی مردم به قانون، اجرای قانون، رضایت‌مندی شهروندان از اجرای قانون، میزان قانون‌گریزی، پابندی به قانون، کاهش فساد	قانون‌مداری
وجود سازمان‌های مردم‌نهاد نظیر بسیج، شورای شهر، انجمن شهر، شورای محل، مساجد، ارتقا هویت محله‌ای از طریق احیاء مراکز هویتی، تقویت حس تعلق شهروندان، تصمیم‌سازی محلی، جذب و حفظ ساکنان قدیمی بافت، تقویت نظارت اجتماعی از طریق پیاده‌مداری و تقویت روابط همسایگی، تقویت انسجام اجتماعی، مشارکت شهروندان در اداره شهر، مشارکت شهروندان در طرح‌های امنیتی، نظرخواهی از شهروندان، تقویت علاقه و اعتماد در مردم، مشارکت شهروندان در تأمین منابع مالی، فعالیت داوطلبانه مردم	مشارکت
آینده‌نگری، بینش درازمدت و گسترده، چشم‌اندازسازی	بینش راهبردی
تفاهم بین بخش‌های مختلف، افزایش فضای مشارکت و همکاری چندبخشی، توجه به روابط بین نهادها و سازمان‌ها، همسویی برنامه‌ها با نیازهای مردم، ترجیح منافع جمعی به فردی، اتفاق بخش‌های مختلف تأمین‌کننده امنیت	جهت‌گیری توافقی

منبع: یافته‌های تحقیق

با توجه به اینکه، یکی از مزایای تکنیک PLS عدم نیاز به حجم بالای نمونه است، جهت تعیین حجم نمونه لازم، از قواعد ارائه‌شده توسط بارکلای و همکاران (۱۹۹۵) که حداقل حجم نمونه لازم برای استفاده از روش PLS را ده برابر تعداد شاخص‌های مدل یا ده برابر بیشترین روابط موجود در بخش ساختاری مدل اصلی پژوهش تعریف کرده‌اند، استفاده شده است؛ براین اساس حجم نمونه معادل ۸۰ برآورد شد. برای شناسایی نمونه آماری از تکنیک گلوله‌برفی استفاده شد؛ به این صورت که پرسش‌نامه الکترونیکی تدوین شده پس از ارسال برای گروه اولیه با معرفی آنها برای سایر کارشناسان ارسال شد و روند تکمیل تا رسیدن به تعداد تعیین شده ادامه یافت.

برای تحلیل داده‌ها از تکنیک مدل مؤلفه سلسله‌مراتبی به روش حداقل مربعات جزئی (PLS) استفاده شده است. بدین منظور، عوامل تأمین‌کننده امنیت در قالب مدل سلسله‌مراتبی در نرم‌افزار ۳ smart pls طراحی شد. بر اساس شیوه بارگذاری نشانگرها مدل‌های مختلفی حاصل می‌شود که در مطالعه حاضر، با توجه به اینکه جهت اثر از سازه به نشانگر است از مدل انعکاسی - انعکاسی استفاده شده است. مؤلفه سطح بالا در این پژوهش، تأمین امنیت با رویکرد حکمروایی خوب شهری و مؤلفه‌های سطح پایین شامل شاخص‌های هشت‌گانه معرفی شده هستند.

برای بررسی روایی سازه‌ای در مؤلفه‌های سطح پایین از شاخص‌های پایایی ترکیبی (CR)، میانگین واریانس استخراج‌شده (AVE) و آلفای کرونباخ استفاده شد. در صورتی که این شاخص‌ها به ترتیب بالاتر از ۰/۶، ۰/۵ و ۰/۷۵ واقع شوند، سازه‌ها از پایایی مناسبی برخوردار خواهند بود.

برای برازش مدل ساختاری متغیرهای پنهان به همراه روابط میان آن‌ها بررسی می‌شود. برای این منظور بارهای عاملی مربوط به نشانگرها و نیز مؤلفه‌های سطح پایین و بالا مورد توجه قرار می‌گیرند. نشانگرهای دارای بار عاملی بالاتر از مقدار آستانه‌ای ۰/۷ در مدل حفظ شدند. برای بررسی دقت اندازه‌گیری سازه‌ها معنی‌داری آماره t بررسی می‌شود که مقادیر بالاتر از حد بحرانی ۱/۹۶ به عنوان بار عاملی معنی‌دار تلقی می‌شود. همچنین معیار R2 و Q2 جهت برازش مدل ساختاری توصیه شده‌اند. مؤلفه‌های مدل به همراه نشانگرهای آنان در جدول ۲ ارائه شده است.

جدول ۲. نماد نشانگرها و سازه‌های تأمین امنیت

نشانگر	مؤلفه‌های سطح پایین	مؤلفه سطح بالا
a5, a4, a3, a2, a1	پاسخگویی (a)	عوامل
b8, b7, b6, b5, b4, b3, b2, b1	کارآمدی (b)	تأمین‌کننده
c5, c4, c3, c2, c1	عدالت (c)	امنیت با
d4, d3, d2, d1	شفاف‌سازی (d)	رویکرد
e6, e5, e4, e3, e2, e1	قانون‌مداری (e)	حکمروایی

f13،f12،f11،f10،f9،f8،f7،f6،f5،f4،f3،f2،f1	مشارکت (f)	خوب
g3،g2،g1	بیش راهبردی (g)	شهری
h6 ،h5،h4 ،h3 ،h2 ،h1	جهت‌گیری توافقی (h)	

منبع: یافته‌های تحقیق

خروجی مدل مؤلفه سلسله‌مراتبی بیانگر میزان همبستگی هر یک از شاخص‌ها در تحقق امنیت یکپارچه خواهد بود و این امکان را فراهم می‌سازد که برنامه‌ریزی‌های آتی بر اساس میزان اهمیت عوامل، مورد اولویت‌بندی قرار گیرند.

یافته‌ها

تجزیه و تحلیل اطلاعات این مطالعه در دو بخش توصیفی و استنباطی مورد بحث قرار گرفته است.

خصوصیات جمعیت‌شناسی نمونه مورد بررسی

از آنجا که شناخت ویژگی‌های جمعیت‌شناختی نمونه مورد بررسی می‌تواند در تعمیم نتایج به سایر جوامع آماری با در نظر گرفتن تشابهات در ویژگی‌های عمومی مفید باشد، در جدول زیر خصوصیات جمعیت‌شناختی نمونه مورد بررسی به همراه فراوانی و درصد فراوانی ارائه شده است.

جدول ۳. خصوصیات جمعیت‌شناختی نمونه مورد بررسی

درصد فراوانی	فراوانی	ویژگی‌ها	پاسخ‌دهندگان
۴۸/۸	۳۹	مرد	جنس
۵۱/۳	۴۱	زن	
۳۳/۸	۲۷	۳۰ سال و کمتر	سن
۲۷/۵	۲۲	۳۰-۴۰ سال	
۳۸/۷	۳۱	۴۰ سال و بیشتر	
۱۵	۱۲	کارشناسی و پایین‌تر	تحصیلات
۴۱/۳	۳۳	کارشناسی‌ارشد	
۴۳/۸	۳۵	دکتری و بالاتر	
۳۷/۵	۳۰	هیئت علمی دانشگاه	حوزه فعالیت
۴۲/۵	۳۴	کارشناس شهرداری	

۲۰	۱۶	مدیران شهری	
----	----	-------------	--

منبع: یافته‌های تحقیق

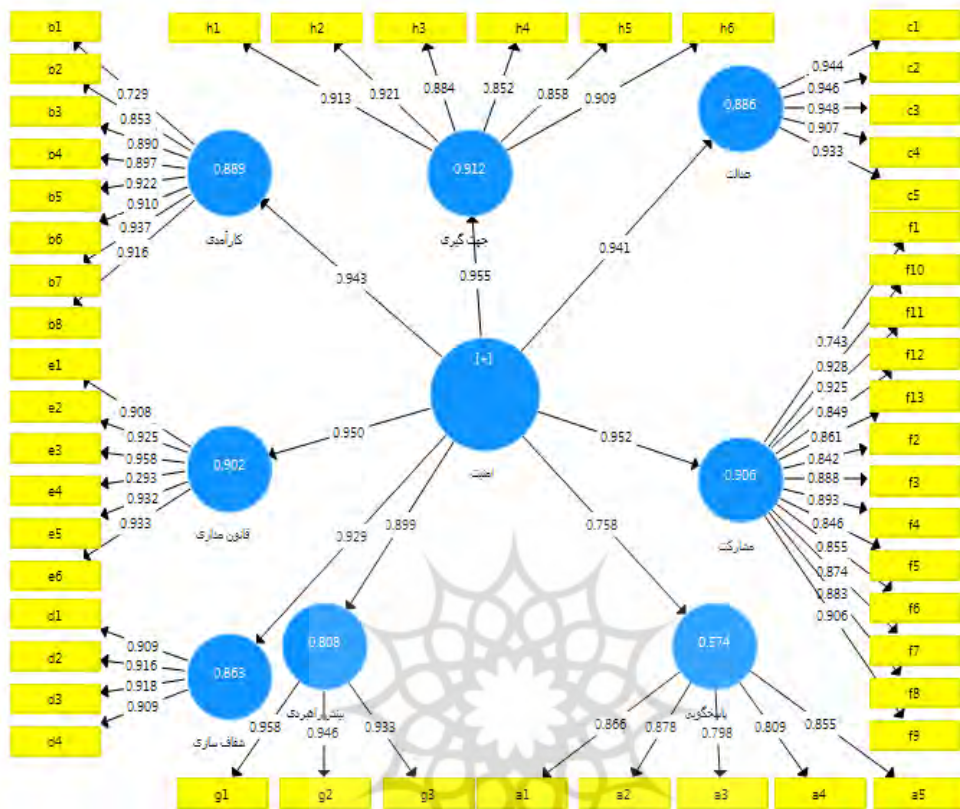
مدل مؤلفه سلسله مراتبی تأمین امنیت یکپارچه با رویکرد حکمروایی خوب شهری

در ادامه مراحل گام به گام اجرا و بررسی مدل تشریح می‌شود:

گام اول: بررسی پایایی شاخص‌ها

برای این منظور ضرایب بارهای عاملی، ضرایب آلفای کروناخ و پایایی ترکیبی مورد محاسبه قرار می‌گیرد. در خصوص ضرایب بارهای عاملی که از طریق محاسبه مقدار همبستگی شاخص‌های یک سازه با آن سازه محاسبه می‌شود، در صورتی که مقادیر به دست آمده برابر و بیشتر از $0/7$ شود حاکی از پایایی قابل قبول آن سازه دارد، زیرا در این حالت واریانس بین سازه و مؤلفه‌های آن از واریانس خطای اندازه‌گیری بیشتر خواهد بود. در شکل (۲)، بارهای عاملی نمایش داده شده که همگی مقادیری بیش از $0/7$ را به خود اختصاص داده‌اند. این مقادیر در جدول شماره (۵) به همراه نشانگرهای متناظر با هر یک از مؤلفه‌های سطح پایین به تفصیل ارائه شده است. در این جدول، اعداد گویه‌های پرسش‌نامه، بارهای عاملی تأییدی هستند که با اجرای مدل در نرم افزار smart pls به دست آمده‌اند و بیانگر این مطلب هستند که ساختار طراحی شده، چه میزان متغیر پنهان را تبیین کرده است.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

شکل ۲. ضرایب بارهای عاملی مدل تأمین امنیت با رویکرد حکمروایی خوب شهری (منبع: یافته‌های تحقیق)

برای سنجش میزان پایایی مدل روش‌های مختلفی به کار برده می‌شود که معروف‌ترین آن‌ها روش آلفای کرونباخ است (مؤمنی و قیومی، ۱۳۸۶) مقادیر مجاز برای آلفای کرونباخ مقادیر بیشتر از ۰٫۷ است که بیانگر سازگاری داخلی مناسب است و پایایی مدل در این صورت مورد تأیید خواهد بود. مقادیر آلفای کرونباخ در این مدل بیش از حد آستانه‌ای ۰٫۷ است (جدول ۴).

پایایی ترکیبی ۱، معیار دیگری جهت سنجش پایایی است که مقادیر بالای ۰٫۷ برای هر سازه نشان از پایایی درونی مناسب و مقادیر کمتر از ۰٫۶ عدم وجود پایایی را نشان

1. Composite Reliability (CR)

می‌دهد، نتایج جدول (۴) نشان می‌دهد که تمامی سازه‌های واقع در سطح پایین دارای مقدار شاخص پایایی ترکیبی بالاتر از $0/6$ هستند. بدین ترتیب، می‌توان دریافت که سازه‌های مورد مطالعه از پایایی ترکیبی قابل قبولی برخوردارند.

گام دوم: سنجش روایی شاخص‌ها

مورد بعدی ارزیابی روایی ساختی است که از روایی همگرا و روایی تمایز تشکیل شده است. روایی همگرا میزان همبستگی مثبت یک معیار با معیارهای جایگزین از همان ساختار است. موارد (شاخص‌های) یک ساختار بازتابی خاص بایستی همگرا باشند یا نسبت بالایی از واریانس را به اشتراک بگذارند. روایی همگرا بر اساس محاسبه AVE برای هر ساختار به دست می‌آید که بیان‌کننده درجه بیان واریانس شاخص‌ها توسط یک ساختار پنهان است. مقادیر مجاز برای این شاخص و دستیابی به روایی بیشتر از $0/5$ است (هیر و همکاران، ۲۰۲۲، ۱۲۶). بر اساس مندرجات جدول ۴ شاخص AVE برای تمامی این سازه‌ها بالاتر از $0/5$ محاسبه شده است که نشان از روایی همگرا در سازه‌های مورد نظر دارد.

جدول ۴. نتایج روایی و پایایی مدل اندازه‌گیری

عامل	نماد	آلفای کرونباخ	پایایی ترکیبی (CR)	میانگین واریانس استخراج شده (AVE)
پاسخگویی	a	۰/۸۹۸	۰/۹۲۴	۰/۷۰۹
کارآمدی	b	۰/۹۵۹	۰/۹۶۶	۰/۷۸۲
عدالت	c	۰/۹۶۴	۰/۹۷۲	۰/۸۷۵
شفاف‌سازی	d	۰/۹۳۴	۰/۹۵۳	۰/۸۳۴
قانون‌مداری	e	۰/۹۱۱	۰/۹۴	۰/۷۳۷
مشارکت	f	۰/۹۷۳	۰/۹۷۶	۰/۷۵۷
بیش راهبردی	g	۰/۹۴۱	۰/۹۶۲	۰/۸۹۵
جهت‌گیری توافقی	h	۰/۹۴۷	۰/۹۵۸	۰/۷۹۲

منبع: یافته‌های تحقیق

معیارهای مختلفی جهت ارزیابی اعتبار افتراقی وجود دارد نظیر بارگذاری متقابل^۱ و معیار فورنل - لارکر (فورنل و لارکر^۲، ۱۹۸۱)، مقادیر معیار فورنل - لارکر در جدول ۵ ارائه شده است در صورتی که مقادیر ارائه شده در قطر اصلی ماتریس بیشتر از سایر مقادیر ستون باشد بیانگر وجود تمایز بین ساختارهای تعریف شده است که با توجه به مقادیر جدول ۵ این شرط برقرار است و مدل تدوین شده از اعتبار افتراقی مناسبی برخوردار است.

جدول ۵. نتایج اعتبار افتراقی مدل اندازه‌گیری

عامل	راهبردی	جهت‌گیری	شفاف‌سازی	عدالت	قانون‌مداری	مشارکت	پاسخگویی	کارآمدی
بیش راهبردی	۰/۹۴۶							
جهت‌گیری	۰/۹۱۳	۰/۸۹						
شفاف‌سازی	۰/۸۲۴	۰/۸۶۴	۰/۹۱۳					
عدالت	۰/۸۱۵	۰/۸۶۸	۰/۸۵۵	۰/۹۳۶				
قانون‌مداری	۰/۸۳۳	۰/۸۹	۰/۹۱۲	۰/۹۲	۰/۸۵۹			
مشارکت	۰/۸۳۴	۰/۹۱۱	۰/۸۷	۰/۸۴۶	۰/۸۸۹	۰/۸۷		
پاسخگویی	۰/۶۶	۰/۶۹۶	۰/۶۷۱	۰/۷۱۷	۰/۶۳۲	۰/۶۴۴	۰/۸۴۲	
کارآمدی	۰/۸۱۲	۰/۸۶۶	۰/۸۵۶	۰/۹۱۱	۰/۸۷۶	۰/۸۴۸	۰/۷۴۵	۰/۸۸۴

منبع: یافته‌های تحقیق

گام سوم: برازش مدل ساختاری

پس از تأیید روایی و پایایی مدل و قرار گرفتن آماره‌های مورد بررسی در حد مجاز تعریف شده به بررسی میزان تبیین متغیر پنهان توسط گویه‌های تعریف شده می‌پردازیم. برای بررسی برازش مدل ساختاری از سه معیار آماره t ، معیار R^2 و معیار Q^2 استفاده شده است. آماره t جهت سنجش رابطه بین سازه‌ها در مدل مورد استفاده قرار می‌گیرد. جهت محاسبه آن با استفاده از تکنیک بوت‌استرپ ضرایب معناداری قابل مشاهده

1. Cross loading
2. Fornell & Larcker

خواهد بود. مقدار بالاتر از ۱/۹۶ بیانگر صحت روابط بین سازه‌ها و به‌دنبال آن تأیید روابط بین مؤلفه‌های پژوهش در سطح اطمینان ۹۵ درصد است. همان‌گونه که در جدول (۶) مشاهده می‌شود، مقادیر آماره t مربوط به این نشانگرها بالاتر از حد بحرانی ۱/۹۶ است که بیانگر دقت نشانگرها در اندازه‌گیری سازه خود است.

جدول ۶. مؤلفه‌های سطح پایین، نشانگرها و مقادیر بار عاملی به‌همراه مقادیر t

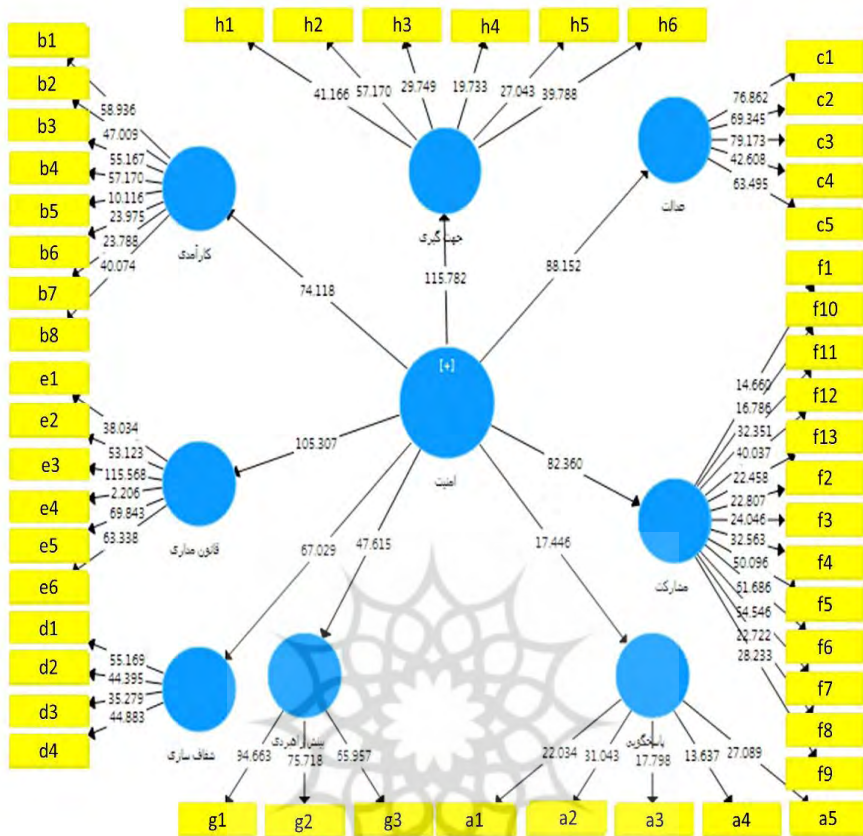
عامل	گویه‌ها	نماد	بار عاملی	t
پاسخگویی مسئولان تأمین‌کننده امنیت	پاسخگو بودن در برابر مردم	a1	۰/۸۶۶	۲۲/۰۳۴
	عمل به وعده‌ها	a2	۰/۸۷۸	۳۱/۰۴۳
	برگزاری جلسات عمومی با حضور مردم	a3	۰/۷۹۸	۱۷/۷۹۸
	احساس مسئولیت در قبال وظایف	a4	۰/۸۰۹	۱۳/۶۳۷
	سهولت ارتباط با مدیران	a5	۰/۸۵۵	۲۷/۰۸۹
کارآمدی مسئولان و سیستم تأمین‌کننده امنیت	استفاده بهینه از منابع	b1	۰/۷۲۹	۱۰/۱۱۶
	ارائه خدمات مناسب و مکفی	b2	۰/۸۵۳	۲۳/۹۷۵
	رضایت مردم از مسئولان	b3	۰/۸۹۰	۲۳/۷۸۸
	کاهش هزینه‌ها و ارتقای خدمات	b4	۰/۸۹۷	۴۰/۰۷۴
	ارتقای سطح پایداری	b5	۰/۹۲۲	۵۸/۹۳۶
	تعریف و تأمین منابع درآمدی پایدار	b6	۰/۹۱۰	۴۷/۰۰۹
	بهبود متوالی شرایط	b7	۰/۹۳۷	۵۵/۱۶۷
	عمل کردن بر اساس دانش روز	b8	۰/۹۱۶	۵۷/۱۷۰
عدالت در سیستم تأمین‌کننده امنیت	رعایت حقوق شهروندی	c1	۰/۹۴۴	۷۶/۸۶۲
	توزیع عادلانه خدمات	c2	۰/۹۴۶	۶۹/۳۴۵
	وجود فرصت‌های برابر برای همه	c3	۰/۹۴۸	۷۹/۱۷۳
	همسانی همه در برابر قانون	c4	۰/۹۰۷	۴۲/۶۰۸
	عملکرد عادلانه سیستم قضایی	c5	۰/۹۳۳	۶۳/۴۹۵
شفاف‌سازی در عملکردها	میزان آشنایی مردم با برنامه‌ها	d1	۰/۹۰۹	۵۵/۱۶۹
	قراردادن اطلاعات در اختیار شهروندان	d2	۰/۹۱۶	۴۴/۳۹۵
	شفافیت مسئولان	d3	۰/۹۱۸	۳۵/۲۷۹
	تعامل اطلاعات	d4	۰/۹۰۹	۴۴/۸۸۳

۳۸/۰۳۴	۰/۹۰۸	e1	آشنایی مردم به قانون	قانون‌مداری
۵۳/۱۲۳	۰/۹۲۵	e2	اجرای قانون	
۱۱۵/۵۶۸	۰/۹۵۸	e3	رضایت‌مندی شهروندان از اجرای قانون	
۲/۲۰۶	۰/۲۹۳	e4	میزان قانون‌گریزی	
۶۹/۸۴۳	۰/۹۳۲	e5	پایبندی به قانون	
۶۳/۳۳۸	۰/۹۳۳	e6	کاهش فساد	
t	بار عاملی	نماد	گویه‌ها	عامل
۱۴/۶۶۰	۰/۷۴۳	f1	وجود سازمان‌های مردم‌نهاد نظیر بسیج، شورای شهر، انجمن شهر، شورای محل، مساجد	مشارکت
۱۶/۷۸۶	۰/۸۴۲	f2	ارتقای هویت محله‌ای از طریق احیاء مراکز هویتی	
۳۲/۳۵۱	۰/۸۸۸	f3	تقویت حس تعلق شهروندان	
۴۰/۰۳۷	۰/۸۹۳	f4	تصمیم‌سازی محلی	
۲۲/۴۵۸	۰/۸۴۶	f5	جذب و حفظ ساکنان قدیمی بافت	
۲۲/۸۰۷	۰/۸۵۵	f6	تقویت نظارت اجتماعی از طریق پیاده‌مداری و تقویت روابط همسایگی	
۲۴/۰۴۶	۰/۸۷۴	f7	تقویت انسجام اجتماعی	
۳۲/۵۶۳	۰/۸۸۳	f8	مشارکت شهروندان در اداره شهر	
۵۰/۰۹۶	۰/۹۰۶	f9	مشارکت شهروندان در طرح‌های امنیتی	
۶۱/۶۸۶	۰/۹۲۸	f10	نظرخواهی از شهروندان	
۵۴/۵۴۶	۰/۹۲۵	f11	تقویت علاقه و اعتماد در مردم	
۲۲/۷۲۲	۰/۸۴۹	f12	مشارکت شهروندان در تأمین منابع مالی	
۲۸/۲۳۳	۰/۸۶۱	f13	فعالیت داوطلبانه مردم	
۹۴/۶۶۳	۰/۹۵۸	g1	آینده‌نگری	بینش راهبردی
۷۵/۷۱۸	۰/۹۴۶	g2	بینش درازمدت و گسترده	
۶۵/۹۵۷	۰/۹۳۳	g3	چشم‌انداز سازی	
۴۱/۱۶۶	۰/۹۱۳	h1	تفاهم بین بخش‌های مختلف	جهت‌گیری توافقی
۵۷/۱۷۰	۰/۹۲۱	h2	افزایش فضای مشارکت و همکاری چندبخشی	
۲۹/۷۴۹	۰/۸۸۴	h3	توجه به روابط بین نمادها و سازمان‌ها	

۱۹/۷۳۳	۰/۸۵۲	h4	همسویی برنامه‌ها با نیازهای مردم
۰۴۳/۲۷	۰/۸۵۸	h5	ترجیح منافع جمعی به فردی
۳۹/۷۸۸	۰/۹۰۹	h6	اتفاق بخش‌های مختلف تأمین‌کننده امنیت

منبع: یافته‌های تحقیق

مقادیر بار عاملی در جدول ۶ برای نشانگرهای مؤلفه‌های تعریف‌شده بایستی بیش از مقدار تقریبی ۰/۷ باشد تا این نشانگرها در سطح خطای ۵ درصد (آماره t بالاتر از ۱/۹۶) معنی‌دار باشند. در این صورت، بارهای عاملی آن‌ها با ۹۵ درصد اطمینان با صفر اختلاف خواهد داشت. بر این اساس تنها گویه‌ای که بایستی از فهرست سؤالات به دلیل پایین بودن بار عاملی حذف گردد e4 است ولی به دلیل معنادار بودن مقدار آماره t متناظر با آن در فهرست سؤالات باقی می‌ماند و همچنین سایر موارد به دلیل بالاتر بودن مقادیر از ۰/۷ و معنادار بودن آماره t به قوت خود باقی خواهند ماند و می‌توان به این نتیجه رسید که سؤالات پرسش‌نامه از قابلیت بالایی برای سنجش متغیر پژوهش برخوردار بوده‌اند. ضرایب معناداری t برای مسیرهای پژوهش در جدول (۷) ارائه شده است. در شکل ۳ مدل ساختاری تأییدشده به همراه ضرایب معناداری ارائه شده است. در گام بعدی، به بررسی مقادیر R2 می‌پردازیم که برای اتصال بخش اندازه‌گیری و بخش ساختاری مدل‌سازی معادلات ساختاری به کار می‌رود و میزان تأثیر متغیر برون‌زا بر متغیر درون‌زا را تعیین می‌کند. با توجه به اینکه میزان R2 برای سه مقدار ۰/۲۱، ۰/۵ و ۰/۷۵ به ترتیب بیانگر ضعیف، متوسط و قوی بودن میزان معیار R2 و تبیین واریانس است (هیر و همکاران، ۲۰۲۲، ۱۵۰)، می‌توان دریافت که تمامی سازه‌ها دارای ضریب تبیین بالایی هستند و عوامل شناسایی شده رابطه مستقیم و مثبت در تأمین امنیت دارند. مقادیر این شاخص در جدول (۶)، ارائه شده است.

شکل ۳. مدل ساختاری تأییدشده تأمین امنیت با رویکرد حکمروایی خوب شهری همراه با ضرایب t (منبع: یافته‌های تحقیق)

بر اساس مندرجات جدول (۷)، همان‌گونه که ضرایب استاندارد شده نشان می‌دهند، عامل جهت‌گیری توافقی با ضریب ۰/۹۵۵ در اولویت اول عوامل بررسی شده قرار دارد و بالغ بر ۹۱ درصد از واریانس تأمین امنیت توسط این عامل تبیین شده است. عامل مشارکت با ضریب مسیر ۰/۹۵۲، قانون‌مداری با ضریب مسیر ۰/۹۵۰ و کارآمدی با ضریب مسیر ۰/۹۴۳ با اختلاف اندک در اولویت دوم تا چهارم قرار می‌گیرند و در نهایت، عامل پاسخگویی به‌عنوان عاملی با کمترین ضریب مسیر (۰/۷۵۸) مطرح است و مقادیر واریانس تبیین‌شده مربوط به آن برابر ۵۷/۴ درصد است.

بررسی مقادیر ارائه شده در ستون T-VALUE که همگی بزرگ تر از حد آستانه ۱/۹۶ هستند نشان می دهد که ضرایب متناظر با این عوامل دارای تفاوت چشمگیری با صفر است. در جدول (۷) مقادیر به دست آمده و اولویت بندی آن ها ارائه شده که معیار مناسبی برای برنامه ریزی و سیاست گذاری بر مبنای میزان فوریت و اهمیت خواهد بود.

جدول ۷. ضرایب مسیر مؤلفه های سطح پایین - بالا به همراه مقادیر R2

درجه همبستگی	R2	T- (VALUE)	ضریب مسیر	نماد	عامل
رتبه اول	۰/۹۱۲	۱۱۵/۷۸۲	۰/۹۵۵	h	امنیت - < جهت گیری توافقی
رتبه دوم	۰/۹۰۶	۸۲/۳۶۰	۰/۹۵۲	f	امنیت - < مشارکت
رتبه سوم	۰/۹۰۲	۱۰۵/۳۰۷	۰/۹۵۰	e	امنیت - < قانون مداری
رتبه چهارم	۰/۸۸۹	۷۴/۱۱۸	۰/۹۴۳	b	امنیت - < کارآمدی
رتبه پنجم	۰/۸۸۶	۸۸/۱۵۲	۰/۹۴۱	c	امنیت - < عدالت
رتبه ششم	۰/۸۶۳	۶۷/۰۲۹	۰/۹۲۹	d	امنیت - < شفاف سازی
رتبه هفتم	۰/۸۰۸	۴۷/۶۱۵	۰/۸۹۹	g	امنیت - < بینش راهبردی
رتبه هشتم	۰/۵۷۴	۱۷/۴۴۶	۰/۷۵۸	a	امنیت - < پاسخگویی

منبع: یافته های تحقیق

در نهایت جهت برازش مدل، SSE (مجموع مجذورات خطای پیش بینی) برای هر متغیر پنهان و $(1 - \frac{SSE}{SSO})$ که شاخص اعتبار اشتراکی یا CV_COM را نشان می دهد محاسبه می شود که از آن با عنوان شاخص یا معیار Q^2 یاد می شود که قدرت پیش بینی مدل را مشخص می سازد. در صورتی که در یک مدل روابط بین سازه ها به درستی تعریف شده باشد با تأثیر گذاری کافی سازه بر شاخص ها روابط موجود به درستی تأیید می شود. مقدار ۰/۰۲، ۰/۱۵ و ۰/۳۵ به ترتیب ضعیف، متوسط و قوی بودن شدت قدرت تبیین مدل را ارائه می کند (اسماعیل پور و همکاران، ۱۴۰۰). مقدار مذکور در صورتی که مثبت باشد مدل از کیفیت مناسبی برخوردار است و در صورتی که این مقادیر از ۰/۳ بیشتر باشند وضعیت مدل در شرایط بسیار خوبی قرار دارد. این مقادیر برای مدل تعریف شده

در جدول (۸) ارائه شده است که همگی مقادیر بزرگ‌تر از ۰/۳۵ هستند و نشان‌دهنده قدرت بالای مدل در تبیین عوامل است.

جدول ۸. مقادیر Q2 یا شاخص واریانس اعتبار اشتراک متغیرهای پنهان

عامل	نماد	SSE	$Q^2 = (1 - \frac{SSE}{SSO})$
پاسخگویی	a	۲۴۸/۰۹۴	۰/۳۸۰
کارآمدی	b	۲۰۰/۱۱۲	۰/۶۸۷
عدالت	c	۹۱/۷۶۷	۰/۷۷۱
شفاف‌سازی	d	۹۱/۱۹۹	۰/۷۱۵
قانون‌مداری	e	۱۶۳/۴۴۵	۰/۶۵۹
مشارکت	f	۳۳۴/۵۶۵	۰/۶۷۸
بینش راهبردی	g	۶۷/۵۸۰	۰/۷۱۸
جهت‌گیری توافقی	h	۱۳۶/۲۸۳	۰/۷۱۶

منبع: یافته‌های تحقیق

باتوجه به اینکه کلیه شاخص‌های اعتبارسنجی مدل تعریف شده در محدوده مجاز قرار گرفت می‌توان ادعا نمود که پیاده‌سازی امنیت یکپارچه در کلان‌شهر اصفهان با استفاده از مؤلفه‌ها و شاخص‌های شناسایی شده امکان‌پذیر است که اجرای این مدل بر اساس میزان همبستگی و اهمیت مؤلفه‌ها منطبق با اولویت‌های ارائه شده در جدول ۷ خواهد بود.

بحث و نتیجه‌گیری

مطالعه حاضر با هدف بررسی میزان تحقق‌پذیری تأمین امنیت یکپارچه با استفاده از رویکرد حکمروایی خوب شهری در شهر اصفهان انجام شد. از آنجا که این شهر از سبقه فرهنگی و تمدن دیرینه‌ای برخوردار است، استفاده از روش‌های مستبدانه و الگوهای منسوخ آمرانه در تأمین امنیت آن جایگاهی ندارد؛ از این رو بر آن شدیم تا راهکارهای غیرنظامی و منطبق بر دانش روز جهان که بر مبنای مردم‌محوری و مشارکت فعال شهروندی است را در این خصوص شناسایی و عملیاتی سازیم. نتایج اجرای تحلیل‌های آماری نشان داد که مدل تعریف شده از برازش مناسبی برخوردار است و همه مؤلفه‌ها و

استانداردهای محاسبه‌شده برای آن در محدوده مجاز تعریف‌شده قرار دارد و ارتباط معناداری بین شاخص‌های تعریف‌شده و تأمین امنیت در شهر برقرار است. بر مبنای نتایج اولویت‌بندی عوامل مؤثر در تأمین امنیت یکپارچه برگرفته از مدل حکمروایی خوب شهری بر اساس میزان همبستگی به صورت زیر است: (۱) جهت‌گیری توافقی؛ (۲) مشارکت؛ (۳) قانون‌مداری؛ (۴) کارآمدی مسئولان و سیستم تأمین‌کننده امنیت؛ (۵) عدالت در سیستم تأمین‌کننده امنیت؛ (۶) شفاف‌سازی در عملکردها؛ (۷) بینش راهبردی و (۸) پاسخگویی مسئولان تأمین‌کننده امنیت. در ادامه به بررسی اجمالی هر یک از این عوامل خواهیم پرداخت.

نتایج این مطالعه نشان داد که جهت‌گیری توافقی عاملی با بالاترین میزان همبستگی در زمینه تأمین امنیت یکپارچه است. یکی از جنبه‌های مهم در خصوص این عامل معطوف به افزایش فضای مشارکت و همکاری چندبخشی است. به نظر می‌رسد وجود ساختارهای مدیریتی موازی و به‌دوراز هماهنگی‌های سازمانی، همچنین تعدد نهادها و ارگان‌های تأمین‌کننده امنیت و مفهوم ساختاری امنیت که بحثی میان‌رشته‌ای است و گستره وسیعی از مفاهیم و ابعاد را در برمی‌گیرد باعث اهمیت یافتن این مؤلفه گردیده است. برنامه‌ریزی مناسب در راستای هماهنگی و انسجام هرچه بیشتر سازمان‌های دخیل در تأمین امنیت و مشارکت و تعامل مناسب آن‌ها با یکدیگر می‌تواند نقش مهمی در تأمین امنیت در الگوی حکمروایی خوب شهری داشته باشد. تفرق‌های سازمانی و مدیریتی موجود در نظام اداره شهرها باعث اهمیت یافتن این موضوع گردیده و از دیدگاه خبرگان پژوهش، اصلاح این ضعف ساختاری در تأمین امنیت حائز اهمیت ویژه‌ای است. این نتیجه در انطباق با مطالعه عبادی‌نژاد و همکاران (۱۳۹۶)، قرار دارد که همکاری نیروی انتظامی، مردم و مدیریت شهری را به‌عنوان ارکان تأمین‌کننده امنیت جهت تحقق کلیدواژه امنیت در جامعه سالم ضروری می‌داند. سایر شاخص‌های زیر مجموعه این مؤلفه به ترتیب میزان همبستگی عبارت‌اند از: (۱) تفاهم بین بخش‌های مختلف؛ (۲) اتفاق بخش‌های مختلف تأمین‌کننده امنیت؛ (۳) توجه به روابط بین نمادها و سازمان‌ها؛ (۴) ترجیح منافع جمعی به فردی و (۵) همسویی برنامه‌ها با نیازهای مردم.

بر اساس یافته‌های تحقیق، مشارکت یکی دیگر از مؤلفه‌های مطرح در زمینه تأمین امنیت به‌شمار می‌رود که پس از عامل جهت‌گیری توافقی مورد توجه است. رشد و تعالی نظام اجتماعی در گرو همبستگی و مشارکت اعضای آن جامعه است. قرار گرفتن این عامل در جایگاه دوم با توجه به اینکه دو مفهوم حکمروایی خوب شهری و مشارکت تأثیر ناگسستگی بر یکدیگر دارند قابل توجه است. مشارکت مردم در اداره امور منجر به وفای اجتماعی و افزایش علاقه و دل‌بستگی آن‌ها به نظام حکومتی و کشور خواهد شد و نتیجه مهمی که از اجرای مشارکت حاصل می‌شود این است که مردم تصمیماتی را که خود در اتخاذ آن شرکت داشته‌اند را بهتر خواهند پذیرفت. بر اساس نتایج مطالعات پیشین، زیردستان از مشارکت در فرایندهای تصمیم‌گیری لذت می‌برند و تعهد آنان نسبت به تصمیم اتخاذ شده بالاتر خواهد بود.

مشارکت شهروندان با نیروهای انتظامی در تأمین امنیت مزایای فراوانی به همراه دارد از جمله افزایش نظم و انسجام اجتماعی، مسئولیت‌پذیری، افزایش اعتماد متقابل و افزایش مقبولیت نیروهای انتظامی در میان مردم. این مسئله حکایت از اهمیت مشارکت مردم در راستای تأمین امنیت در سطح شهر دارد که کارایی بیشتر سیستم مدیریتی را در پی خواهد داشت. مهم‌ترین جنبه در این عامل معطوف به نظرخواهی از شهروندان است. تعامل و برقراری ارتباط با شهروندان به منظور نظرخواهی و کسب آگاهی از خواسته‌ها و کمبودها، این امکان را فراهم می‌کند که با شناسایی نیازها و تلاش در جهت مرتفع نمودن آن‌ها رضایت عمومی تا حد مطلوبی تأمین شود و کیفیت زندگی شهروندی ارتقا یابد. از آنجا که مردم در تماس مستقیم با محیط کالبدی و اجتماعی شهر هستند به خوبی بر عوامل محلّ امنیت واقف‌اند و این مسئله کمک شایانی به حل ریشه‌ای مشکلات امنیتی شهر خواهد کرد. قراردادن مردم و شهروندان در رأس امور و نظرخواهی و مشورت با آنان از مهم‌ترین ارکان حکمرانی خوب شهری است؛ زیرا شهر برای مردم و به وسیله آن‌ها حفظ و حراست می‌شود. در این خصوص نهادهای مردمی و شوراهای محلی به عنوان رابط بین نیروهای حکومتی و مردم، نقش اصلی را در انتقال مطالب و خواسته‌های شهروندان به مسئولان ایفا می‌کنند. این نتیجه در انطباق با پژوهش قاسم‌پور

و همکاران (۱۳۹۸) قرار دارد که بر ضرورت وجود پلیس جامعه‌محور تأکید دارد که در آن از مشارکت مردم و شهروندان در تأمین امنیت، کاهش جرم و افزایش میزان احساس امنیت استفاده می‌شود. همچنین با یافته‌های میرشکاران و همکاران (۱۳۹۹) که مشارکت مردمی را عاملی در پیشگیری از وقوع جرم می‌داند در انطباق است. سایر شاخص‌های مرتبط با این مؤلفه به ترتیب میزان همبستگی به شرح زیر است:

(۱) نظرخواهی از شهروندان؛ (۲) تقویت علاقه و اعتماد در مردم؛ (۳) مشارکت شهروندان در طرح‌های امنیتی؛ (۴) تصمیم‌سازی محلی؛ (۵) تقویت حس تعلق شهروندان؛ (۶) مشارکت شهروندان در اداره شهر؛ (۷) تقویت انسجام اجتماعی؛ (۸) فعالیت داوطلبانه مردم؛ (۹) تقویت نظارت اجتماعی از طریق پیاده‌مداری و تقویت روابط همسایگی؛ (۱۰) مشارکت شهروندان در تأمین منابع مالی؛ (۱۱) جذب و حفظ ساکنان قدیمی بافت؛ (۱۲) ارتقای هویت محله‌ای از طریق احیاء مراکز هویتی و (۱۳) وجود سازمان‌های مردم‌نهاد نظیر بسیج، شورای شهر، انجمن شهر، شورای محل و مساجد.

بر اساس نتایج تحقیق، عامل قانون‌مداری از دیگر عوامل تأمین‌کننده امنیت در شهر اصفهان به‌شمار می‌رود. قانون‌مداری به معنای رعایت قانون و شمول یکسان آن در برابر تمامی اعضای جامعه است. «قانون» عام‌ترین و گسترده‌ترین مفهوم در زمینه مسائل فردی و اجتماعی است که باهدف حفاظت و حراست از داشته‌های افراد وضع می‌گردد و شیوه رفتار انسان در زندگی اجتماعی را تعیین می‌کند. برخورداری قوانین از سه شرط الزام‌آور بودن، عام بودن و واضح بودن از پیش شرط‌های موفقیت آن خواهد بود. ضرورت و اهمیت مبحث قانون‌مداری امری بدیهی است؛ زیرا بدون وجود قانون شاهد جامعه‌ای بی‌نظم و آشفته خواهیم بود که هیچ‌گونه رشد و تعالی و پیشرفتی را در پی نخواهد داشت و هرج‌ومرج و هنجارشکنی در آن پدید خواهد کرد. توجه به این نکته ضروری است که ارزیابی کیفی قوانین و تلاش در جهت به‌روزرسانی آنها متناسب با شرایط جامعه و نیاز شهروندان از اهمیت بالایی در میزان پذیرش و اجرای آن برخوردار است که بایستی توسط نهادهای قانون‌گذار مدنظر باشد.

از مهم‌ترین جنبه‌های قانون‌مداری می‌توان به رضایت‌مندی شهروندان از اجرای قانون اشاره کرد. از نتایج مثبت اجرای قانون در جامعه می‌توان به تنظیم روابط اجتماعی، برقراری عدالت، تأمین منافع متقابل، کاهش هرج و مرج و رشد و شکوفایی فردی و اجتماعی اشاره کرد. نقطه مقابل قانون‌مداری، قانون‌گریزی است. این مسئله در حوزه مسائل فرهنگی قرار می‌گیرد، به‌منظور نهادینه‌شدن قوانین و مقررات در بطن جامعه نیازمند فرهنگ‌سازی هستیم. در موارد متعددی علت بسیاری از تخلفات و هنجارشکنی‌ها عدم آشنایی افراد به اصول قانونی مربوط بوده است که با فرهنگ‌سازی و ارائه آموزش‌های لازم به شهروندان لزوم قانون‌مداری و التزام افراد به قوانین آموزش‌داده‌شده و این آشنایی منجر به افزایش اجرای قوانین در جامعه خواهد شد و به دنبال خود ارتقا سطح امنیت پایدار و کاهش هزینه‌های عملیاتی را به همراه دارد. در این راستا، استفاده از تمامی ظرفیت‌های فرهنگی، آموزشی و تربیتی ضروری است. همچنین رسانه‌های تصویری نقش مهمی در این افزایش آگاهی دارند. این مسئله در انطباق با پژوهش‌های شاه‌ولی و حیدری (۱۳۹۶) و هاشمی و فرهمند (۱۳۹۲) است. سایر شاخص‌های این مؤلفه به ترتیب میزان همبستگی عبارت‌اند از: (۱) کاهش فساد؛ (۲) پایبندی به قانون؛ (۳) اجرای قانون؛ (۴) آشنایی مردم به قانون و (۴) میزان قانون‌گریزی. عامل مهم بعدی که در جایگاه چهارم قرار می‌گیرد کارآمدی مسئولان و سیستم تأمین‌کننده امنیت است که زیر عامل بهبود متوالی شرایط از مهم‌ترین راهکارها در دستیابی به این عامل است. در لغت‌نامه دهخدا «کارآمد» را فردی دانسته که کارها را به نیکویی انجام دهد. در حقیقت کارآمدی به معنای قابلیت و توانایی سیستم مدیریت انتظامی در بهره‌گیری از منابع موجود در راستای دستیابی به اهداف و برطرف نمودن مشکلات جامعه است. به میزانی که نظام مدیریتی با وجود مشکلات و کاستی‌ها به اهداف خود نائل شود از کارآمدی بیشتری برخوردار خواهد بود. کارآمدی با واژگانی نظیر کارایی، پاسخگویی و مشروعیت ارتباط نزدیکی دارد و از بنیادی‌ترین ویژگی‌های نهادهای مدیریتی است که با تضمین انجام درست امور موجب افزایش نرخ بهره‌وری و اثربخشی خواهد شد.

نکته‌ی حائز اهمیت در این بخش توجه به این مسئله است که گرچه قدرت در ظاهر در دست نیروهای انتظامی و نظامی است؛ ولی در حقیقت مردم صاحبان اصلی قدرت هستند؛ بنابراین، نیروهای انتظامی با هماهنگی، مشارکت و تعامل با مردم به مراتب به نتایج بهتری از جمله پیشگیری از وقوع جرم و بهبود کیفیت زندگی شهروندان دست خواهند یافت. در جهان امروز بهره‌گیری از روش‌های آمرانه و اجباری جایگاهی ندارد و بهره‌گیری از شیوه اقتاع عموم در رعایت قوانین و تبعیت از هنجارها مؤثرتر خواهد بود. در این زمینه نیروهای انتظامی با جلب اعتماد مردم، علاوه بر انجام وظایف محوله از همراهی و همدلی شهروندان بهره‌مند خواهند شد. رعایت اخلاق و حفظ حرمت انسان‌ها در ارتباط میان متولیان اجرای قانون و مردم از عوامل مؤثر در جلب رضایت شهروندان است و بایستی به‌خوبی توسط آن‌ها مراعات شود، همچنین ارائه آموزش‌های لازم به کادر اجرایی در این خصوص و افزایش نظارت مستمر بر مجریان و عواملان می‌تواند در راستای افزایش کارآمدی نظام تأمین‌کننده امنیت اقدام مؤثری باشد. استفاده از دانش روز و تلاش در جهت تجهیز و به‌روزرسانی سیستم تأمین‌کننده امنیت شهری به تکنولوژی و دانش جدید موجب بهبود متوالی شرایط خواهد شد. عملکرد نیروهای انتظامی بر اساس دانش روز و رضایت مردم از شیوه عملکرد آن‌ها نکاتی حائز اهمیت در راستای تحقق امنیت مبتنی بر حکمروایی خوب شهری خواهند بود که با یافته‌های قاسم‌پور و همکاران (۱۳۹۸) و داراب‌نیا و همکاران (۱۴۰۱)، هماهنگی دارد.

شاخص‌های معرفی شده در این مؤلفه به ترتیب میزان همبستگی به شرح زیر هستند:

- ۱) بهبود متوالی شرایط؛ ۲) ارتقای سطح پایداری؛ ۳) عمل کردن بر اساس دانش روز؛
  - ۴) تعریف و تأمین منابع درآمدی پایدار؛ ۵) کاهش هزینه‌ها و ارتقای خدمات؛ ۶) رضایت مردم از مسئولان؛ ۷) ارائه خدمات مناسب و مکفی و ۸) استفاده بهینه از منابع.
- عامل عدالت در سیستم تأمین‌کننده امنیت در رتبه پنجم قرار می‌گیرد که بر اساس نتایج، وجود فرصت‌های برابر برای همه از مهم‌ترین جنبه‌های تحقق عدالت قلمداد می‌شود. بدون تردید همه انسان‌ها به‌صورت غریزی در زمان توزیع منابع و امکانات برای خود، بستگان و دوستانشان اولویت قائل می‌شوند که این امر در تضاد با مفهوم عدالت و

برابری قرار دارد. با پی‌ریزی فرصت‌های برابر در عرصه‌های سیاسی، فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی می‌توان زمینه‌های گسترش عدالت اسلامی و سپس پیشرفت و توسعه را در جامعه فراهم کرد. در واقع می‌توان گفت در صورت تحقق برابری فرصت‌ها، اجرای عدالت اسلامی تسهیل می‌گردد. در این خصوص وجود نهاد حکومتی مستقل، لایق و غیرشخصی در راستای حکمروایی عادلانه ضروری است. همچنین برخورد صحیح، قاطع، مدبرانه و سریع نظام حاکمیتی با مصادیق بی‌عدالتی و تبعیض در جامعه باعث تقویت رابطه مردم با حاکمیت، افزایش اعتماد و دلگرمی آنان و موجب تقویت انگیزه در عمل به قوانین و مقررات می‌شود. در صورت دستیابی به جامعه عدالت‌محور بسیاری از تبعیضات اجتماعی و طبقاتی از بین رفته و فاصله فقیر و غنی در جامعه کاهش خواهد یافت، در این صورت بسیاری از تهدیدات امنیتی که ریشه در فقر و نابسامانی اجتماعی دارد مرتفع خواهند شد و دستیابی به امنیت پایدار تسهیل می‌گردد. از مصادیق بروز ناامنی در شهر اصفهان که ریشه در عدم رعایت عدالت در تقسیم منابع دارد می‌توان به تجمع کشاورزان در آبان‌ماه ۱۴۰۰ در اعتراض به عدم دریافت حق‌آبه آن‌ها از زاینده‌رود اشاره کرد که بستری برای ایجاد هرج و مرج در شهر توسط برخی افراد شد و تجمع مسالمت‌آمیز کشاورزان را به درگیری و آشوب تبدیل کرد. در صورت وجود عدالت در توزیع منابع، تأمین خواسته‌های شهروندان و آگاه‌سازی و اقناع آنها نسبت به شرایط موجود زمینه بروز چنین مشکلاتی فراهم نخواهد شد.

شاخص‌های این مؤلفه به ترتیب عبارت‌اند از: (۱) وجود فرصت‌های برابر برای همه؛ (۲) توزیع عادلانه خدمات؛ (۳) رعایت حقوق شهروندی؛ (۴) عملکرد عادلانه سیستم قضایی و (۵) همسانی همه در برابر قانون.

شفاف‌سازی در عملکردها در جایگاه ششم قرار می‌گیرد و مهم‌ترین عامل شناسایی شده در این حوزه، شفافیت در عملکرد مسئولان است. شفافیت در ارتباط بین مدیران و مردم مزایای فراوانی را به همراه دارد؛ از جمله دسترسی بیشتر به اطلاعات، جریان بهتر اطلاعات، افزایش میزان پاسخگویی حکومت‌ها و مقامات رسمی، کاهش فساد و در نهایت دستیابی به پایداری.

در راستای افزایش شفافیت عملکرد نهادها و سازمان‌ها پس از گذشت هشت سال از تصویب و ابلاغ قانون دسترسی آزاد به اطلاعات، «سامانه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات» از تیرماه ۱۳۹۶ با هدف دسترسی آزاد تمامی شهروندان به اطلاعات مؤسسات عمومی و نیز آن دسته از مؤسسات خصوصی که به ارائه خدمات عمومی مشغول‌اند شروع به کار کرده است. همه مردم می‌توانند به استناد مقررات این قانون پس از ثبت‌نام رایگان در این سامانه از بیش از ۲ هزار دستگاه و سازمان متصل درخواست اطلاعات نمایند. مقصود از اطلاعات در این قانون هر نوع داده که در اسناد مندرج باشد یا به صورت نرم‌افزاری ذخیره گردیده و یا با هر وسیله دیگری ضبط شده باشد و اطلاعات عمومی که شامل اطلاعات غیرشخصی نظیر ضوابط و آیین‌نامه‌ها، آمار و ارقام ملی و رسمی، اسناد و مکاتبات اداری که در زمره اسرار دولتی یا شخصی نیست می‌باشد. این قانون از راهبردی‌ترین اقدامات در راستای دستیابی به شفافیت است که لزوم موفقیت آن اتصال و پاسخگویی مناسب کلیه سازمان‌ها و نهادهای حاکمیتی است. شفافیت در ارائه اطلاعات به شهروندان، امکان دسترسی عموم مردم به اطلاعاتی را که تا پیش از این در انحصار افرادی خاص بوده فراهم می‌کند و امکان نظارت مردمی بر عملکرد سازمان‌ها را فراهم می‌سازد و این مسئله موجب کارایی صحیح مجریان و افزایش پوشش نظارتی خواهد شد و زمینه وقوع فساد و لابی‌گری را کاهش می‌دهد. ترتیب همبستگی شاخص‌های این مؤلفه به صورت زیر است: (۱) شفافیت مسئولان؛ (۲) قرار دادن اطلاعات در اختیار شهروندان؛ (۳) میزان آشنایی مردم با برنامه‌ها و (۴) تعامل اطلاعات.

عامل بعدی بینش راهبردی است که آینده‌نگری به‌عنوان مهم‌ترین مؤلفه در دستیابی به آن شناسایی شده است. برنامه‌ریزی کوتاه‌مدت و مقطعی در ایران مسئله جدیدی نیست و پیامدهای منفی آن به کرات توسط تحلیل‌گران اجتماعی و سیاسی مورد بحث و بررسی قرار گرفته است. برنامه‌ریزی کوتاه‌مدت موجب ایجاد تصویری مقطعی از آینده جامعه شده و به دنبال خود سیاست‌گذاری‌های نادرست و انحراف از مسیر توسعه را به همراه دارد، البته تصمیمات بلندمدت هم‌زمانی از کارایی و اثربخشی لازم برخوردارند که بر

پایه مطالعات کافی از وضع موجود و تصویر درست و روشن از آینده اتخاذ شوند. آینده‌نگری در واقع با مشخص کردن گزینه‌های موجود امکان انتخاب بهترین هدف برای توسعه جامعه را فراهم ساخته و راه دستیابی به آن را نیز روشن می‌سازد. در شرایطی که با محدودیت در منابع و زمان و مخاطرات بالا مواجه هستیم آینده‌نگری اهمیت بیشتری می‌یابد.

آینده‌نگری و بینش راهبردی در آماده‌سازی و ساماندهی منابع انسانی و نیروهای دفاعی اهمیت ویژه‌ای دارد؛ چراکه کارایی بالای این نیروها در تأمین امنیت در گرو ارائه برنامه‌های آموزشی مناسب، شناخت تهدیدات احتمالی، پیش‌بینی اولویت‌ها و مقاصد و حرکت به سوی این اهداف است تا در زمان بحران و شرایط اضطرار با حداقل صدمات، خسارات و صرف هزینه امکان بازگشت به روال عادی میسر شود. سایر شاخص‌های مطرح عبارت‌اند از: (۱) بینش درازمدت و گسترده و (۲) چشم‌اندازسازی.

در نهایت پاسخگویی در جایگاه آخر از نظر میزان اهمیت در دستیابی به امنیت منطبق بر اصول حکمروایی خوب شهری قرار می‌گیرد که مهم‌ترین مؤلفه آن پاسخگو بودن در برابر مردم است. پاسخگویی از چالش‌هایی است که دولت‌ها با آن مواجه هستند و از ملزومات تحقق دموکراسی پاسخگویی مناسب مسئولان به مردم است؛ زیرا حکومت‌ها از سوی مردم و به وسیله آن‌ها تعیین می‌شوند و باید در برابر آن‌ها پاسخگو باشند. پاسخگویی ابزاری برای کنترل، نظارت و جلوگیری از سوءاستفاده از قدرت است. پاسخگویی و برگزاری جلسات عمومی موجب تقویت سرمایه اجتماعی افراد شده زیرا به معنای به رسمیت شناختن شهروندان و حقوق شهروندی آنان است (به طور خاص مفاد فصل سوم قانون اساسی). حتی اگر گزارش‌های ارائه شده حاکی از عدم تحقق برنامه‌ها باشد؛ باین حال، در کسب اعتماد مردم و تقویت زمینه مشارکت و همراهی آنان بسیار مؤثر خواهد بود، این در حالی است که عدم شفافیت در عملکردها و اقدامات صورت گرفته باعث کاهش مسئولیت‌پذیری شده و به دلیل عدم رسیدگی و نظارت مناسب و به موقع زمینه‌ساز فساد خواهد بود. همچنین پاسخگویی مزایایی دیگری نظیر شناسایی اشتباهات و جلوگیری از تکرار آن‌ها، انتظام بخشی به امور، افزایش انگیزه در

نیروها جهت خدمتگزاری بیشتر، اجرای صحیح قانون و مقررات و حفظ حقوق مردم را به‌دنبال دارد که با یافته‌های دارایی (۱۴۰۰) در انطباق است.

راه‌اندازی سامانه الکترونیکی ارتباط مردم و دولت (۲.۱۱۱) اقدام مفیدی در راستای برقراری ارتباط با مدیران، ثبت درخواست‌ها و دریافت پاسخ از آنان است که مشارکت افراد، افزایش شفافیت و پاسخگویی از سوی نهادهای ذی‌ربط را به همراه دارد. این سامانه با اصلاح رویکردهای خدمت‌رسانی در راستای استقرار میز خدمت، گام مهمی را در تسهیل شرایط تعاملات و پاسخگویی صحیح متناسب با شأن مردم برداشته است. از آنجایی که دریافت، رسیدگی و پاسخگویی به تقاضاهای مردم جزء وظایف ذاتی و بدوی تمامی دستگاه‌ها است، سازمان‌ها موظف‌اند شرایط مقتضی جهت سهولت امر پاسخ‌دهی به مردم را فراهم آورند. سامانه ۱۱۱ با نظارت بر شیوه ارتباطات مردمی دستگاه‌های ذیل قوه مجریه، خلأهای موجود را شناسایی کرده و در صورت تخطی سازمان‌های ذی‌ربط از چارچوب قانونی، نقش مطالبه‌گری از جانب مردم را ایفا کرده و اقدامات لازم را انجام خواهد داد. شاخص‌های این مؤلفه به ترتیب همبستگی به شرح زیر هستند: (۱) عمل به وعده‌ها؛ (۲) پاسخگو بودن در برابر مردم؛ (۳) سهولت ارتباط با مدیران؛ (۴) احساس مسئولیت در قبال وظایف و (۵) برگزاری جلسات عمومی با حضور مردم.

در پژوهش حاضر ارتباط بین دو مفهوم حکمرانی خوب و تأمین امنیت مورد بررسی قرار گرفت، با توجه به تأیید شدن مدل سلسله‌مراتبی می‌توان نتیجه گرفت که فرضیه پژوهش مورد تأیید است؛ به عبارتی امکان بهره‌گیری از رویکرد حکمروایی خوب شهری در تأمین امنیت یکپارچه شهری وجود دارد که این امر موجب بهره‌گیری از مزایای هر دو نظریه و بسترسازی برای تحقق شهری امن و پایدار را فراهم خواهد کرد. در این پژوهش راهکارها و عوامل مؤثر در تأمین امنیت یکپارچه شهری از ورای حکمروایی خوب شناسایی شد که هر یک از این عوامل قابلیت بررسی و تحلیل جداگانه و به تفصیل و استخراج راهبردها و سیاست‌های اجرایی را دارد، همچنین بررسی امکان تأمین سطوح مختلف امنیت شامل ملی، ناحیه‌ای، منطقه‌ای و محلی از ورای

حکمرانی خوب شهری به‌عنوان موضوع پژوهش‌های آتی به پژوهشگران پیشنهاد می‌شود.

پیشنهادها

- ≠ با توجه به یافته‌های پژوهش پیشنهادهایی به شرح زیر قابل طرح است:
- ≠ پیاده‌سازی مؤلفه‌های هشت‌گانه تدوین‌شده در راستای برقراری امنیت یکپارچه در سطح شهر اصفهان؛
- ≠ شناسایی کلیه سازمان‌ها و نهادهای دخیل در تأمین امنیت در شهر اصفهان و برنامه‌ریزی یکپارچه در جهت تقسیم وظایف و مسئولیت‌ها در راستای پرهیز از تفرق و موازی‌کاری؛
- ≠ استفاده از مشارکت حداکثری مردم در تأمین یکپارچه امنیت؛
- ≠ تقویت دولت الکترونیک، تسهیل ارتباط مردم با مسئولین با استفاده از تکنولوژی‌های جدید و روش‌های ارتباطی مدرن جهت اطلاع‌رسانی به مردم و دریافت نظرات و خواسته‌های آنان؛
- ≠ برگزاری دوره‌ها و کارگاه‌های آموزشی برای آشنایی بیشتر مردم نسبت به قوانین و وظایف شهروندی؛
- ≠ ترویج و آموزش شعار هر شهروند یک پلیس انتظامی در راستای افزایش تعامل شهروندان با نیروی انتظامی و کشف و شناسایی ریشه‌ای مشکلات و ناهنجاری‌ها؛
- ≠ چشم‌اندازسازی مناسب برای سیستم مدیریت انتظامی شهر و به‌کارگیری برنامه‌ریزی راهبردی؛
- ≠ مطالبه‌گری مردم و پاسخگویی مناسب مسئولین به آن‌ها.

سپاسگزاری

محقق بر خود لازم می‌داند از تمامی دست‌اندرکاران پژوهش، کارشناسان و نخبگانی که در فرایند تکمیل پرسش‌نامه مشارکت نمودند مراتب تشکر و سپاسگزاری را نماید.

منابع

ابدالی، افشار؛ ذبیحی، حسین؛ و ماجدی، حمید. (۱۳۹۸). تبیین چارچوب مفهومی حکمروایی خوب شهری مبتنی بر مدیریت یکپارچه شهری (نمونه موردی: کلان‌شهر تهران). فصلنامه نگرش‌های نو در جغرافیای انسانی، ۱۲(۱)، ۲۹۳-۳۰۹.

https://geography.garmsar.iau.ir/article_670364.html

اردلان، داریوش؛ داودپور، زهره؛ و زیاری، کرامت‌اله. (۱۳۹۹). مقایسه دو نظریه حکمروایی شهری و تاب‌آوری نهادی در نظام مدیریت شهری به روش تحلیل محتوا و ارائه مدل ارتقایافته (نمونه موردی: شهر قزوین). مطالعات برنامه‌ریزی سکونتگاه‌های انسانی، ۱۵(۱)، ۱۳۳-۱۵۰.

https://jshsp.rasht.iau.ir/article_672740.html

اسدپور، عهدیه؛ احمدی آهنگ، کاظم؛ و انتظامی، علی. (۱۳۹۴). احساس امنیت اجتماعی و عوامل مؤثر بر آن با تأکید بر نقش پلیس (مورد مطالعه: شهر نور). فصلنامه انتظام اجتماعی، ۴(۴)، ۷-۳۴.

http://sopra.jrl.police.ir/article_35819.html

اسماعیل‌پور، فاطمه؛ سرائی، محمدحسین؛ و اسماعیل‌پور، نجم‌ا. (۱۴۰۰). آسیب‌های ناشی از توسعه میان‌افزا در بافت میانی با کاربری‌های معادلات ساختاری (نمونه موردی: بافت میانی شهر اراک). مطالعات ساختار و کارکرد شهری، ۸(۲۶)، ۱۱۹-۱۴۵.

https://shahr.journals.umz.ac.ir/article_3121.html

اسماعیل‌زاده حسن؛ و صرافی مظفر. (۱۳۸۵). جایگاه حکمروایی خوب در برنامه‌ریزی شهری (نمونه موردی: طرح متروی تهران). برنامه‌ریزی و آمایش فضا، ۱۰(۱)، ۱-۲۸.

<https://hsmasp.modares.ac.ir/article-21-2384-fa.html>

اسماعیل‌زاده، حسن؛ کوزه‌گر، لطفعلی؛ علیان، مهدی؛ و آدینه‌وند، علی‌اصغر. (۱۳۹۵). فرا تحلیلی بر پژوهش‌های حوزه حکمروایی شهری در ایران. برنامه‌ریزی و آمایش فضا، ۲۰(۲)، ۱-۴۰.

<https://hsmasp.modares.ac.ir/article-21-5100-fa.html>

امیریان، سهراب؛ عارفی، مسلم؛ و میره‌ای، محمد. (۱۳۹۸). بررسی تأثیر سرمایه اجتماعی بر احساس امنیت شهروندان (مطالعه موردی: شهر نورآباد). مدیریت سرمایه اجتماعی، ۴(۴)، ۴۷۵-۴۹۵.

https://jscm.ut.ac.ir/article_73498.html

امین صارمی، نوذری و دیانی، علی. (۱۳۹۹). شناسایی فرایندهای مدیریتی اجرای طرح امنیت محله‌محور در منطقه شهری. پژوهش‌های مدیریت انتظامی، ۱۵(۲)، ۲۹۷-۳۱۶.

http://pmsq.jrl.police.ir/article_92564.html

ایزدی، محمد سعید؛ و حقی، محمدرضا. (۱۳۹۴). ارتقای احساس امنیت در فضاهای عمومی با بهره‌گیری از طراحی شهری. نشریه هنرهای زیبا- معماری و شهرسازی، ۲۰(۲)، ۵-۱۲.

https://jfaup.ut.ac.ir/article_56713.html

بردی آنا مرادنژاد، رحیم؛ و بلوری، زهره. (۱۳۹۶). مؤلفه‌های تأثیرگذار در ارتقا امنیت فضاهای عمومی (نمونه مورد مطالعه: پارک‌های شهر آمل). آمایش محیط، ۳۹(۴)، ۱۳۱-۱۵۶.

https://ebtp.malayer.iau.ir/article_539036.html

برک‌پور، ناصر؛ و اسدی، ایرج. (۱۳۹۰). مدیریت و حکمروایی شهری. تهران: انتشارات دانشگاه هنر.

پوراحمد، احمد؛ ابدالی، یعقوب؛ و الله قلی‌پور، سارا. (۱۳۹۹). تحلیل فضایی آثار حکمروایی مطلوب بر زیست‌پذیری شهری. مطالعه موردی: کانون‌های جرم‌خیز مناطق ۱۱ و ۱۲ شهر تهران. فصلنامه برنامه‌ریزی فضایی، ۱۰(۲)، ۸۳-۱۰۴.

https://sppl.ui.ac.ir/article_24314.html

پورسعید، فرزاد. (۱۳۹۹). امنیت به مثابه «مملکت‌داری معطوف به آسایش»؛ تأملی بر رساله قاجاری «راه نجات». فصلنامه مطالعات راهبردی، ۲۳(۸۸)، ۲۱۳-۲۱۹.

http://quarterly.risstudies.org/article_115076.html

جوهری، مهدی. (۱۴۰۲). الگوی ارتقای امنیت داخلی با تأکید بر انتظام بخشی و مقابله با جرائم سازمان‌یافته مواد مخدر. پژوهش‌های مدیریت انتظامی، ۱۸(۱)، ۲۱۷-۲۴۴.

http://pmsq.jrl.police.ir/article_100078.html

حاتمی‌نژاد، حسین؛ حاتمی، احمد؛ و احمدی‌نژاد، مزدک. (۱۳۹۸). سنجش عوامل مؤثر بر احساس امنیت اجتماعی با تأکید بر مؤلفه‌های سرمایه اجتماعی (مطالعه موردی: محلات شهر نورآباد دلفان). اندیشه جغرافیایی، ۲۲(۲)، ۱-۲۲.

http://geonot.znu.ac.ir/article_38131.html

خوش‌فر، غلامرضا؛ محمدی، آرزو؛ محمدزاده، فاطمه؛ محمدی، راضیه؛ و اکبرزاده، فاطمه. (۱۳۹۳). امنیت اجتماعی و سلامت اجتماعی (مطالعه موردی: جوانان ۱۵-۲۹ ساله شهر

قاین). مطالعات اجتماعی ایران، ۹(۱)، ۷۱-۱۰۲.

http://www.jss-isa.ir/article_21256.html

داراب‌نیا، سعید؛ کریمی‌فرد، حسین؛ مرادی، جهان‌بخش، و بختیارپور، علی. (۱۴۰۱). بررسی رابطه میان شاخص‌های حکمرانی خوب و امنیت انسانی در ایران: مطالعه موردی ۱۴۰۰-۱۳۹۲. توسعه اجتماعی، ۱۷(۲)، ۲۷-۸۷.

https://qjstd.scu.ac.ir/article_17807.html

دارابی، علی. (۱۴۰۰). جایگاه مؤلفه‌های ارتباطی حکمرانی خوب در بهبود امنیت اجتماعی (با استفاده از رویکرد تحلیل سلسله‌مراتبی فازی (Fuzzy AHP)). فصلنامه پژوهش‌های ارتباطی، ۲۸(۲)، ۹۱-۱۱۳.

http://cr.iribresearch.ir/article_246203.html

ربانی، رسول؛ ادیبی، مهدی؛ و طاهری، زهرا. (۱۳۸۹). تبیین جامعه‌شناختی عوامل مؤثر بر نقش و حضور نیروی انتظامی در ایجاد احساس امنیت در بین شهروندان اصفهانی سال ۱۳۸۸. دانش انتظامی، ۱۲(۴۸)، ۷۵-۱۱۰.

http://pok.jrl.police.ir/article_97036.html

رحمتی‌فر، سمانه. (۱۴۰۱). امکان‌سنجی حکمرانی خوب به‌عنوان راهبرد پلیس. فصلنامه مطالعات حقوق عمومی دانشگاه تهران، ۵۲(۲)، ۷۷۱-۷۸۷.

https://jplsqu.ut.ac.ir/article_85077.html

رهنما، محمد رحیم؛ و اسدی، روح‌الله. (۱۳۹۳). تعیین وضعیت شاخص‌های حکمروایی خوب شهری در شهر مشهد. مطالعات و پژوهش‌های شهری و منطقه‌ای، ۵(۲۰)، ۱۴۳-۱۶۲.

https://urs.ui.ac.ir/article_20076.html

زارع شاه‌آبادی، اکبر؛ بنیاد، لیلی؛ و غلامی، میثم. (۱۳۹۹). بررسی رابطه حق به شهر و احساس امنیت اجتماعی در بین شهروندان شهر یزد. برنامه‌ریزی منطقه‌ای، ۱۰(۳۹)، ۱۰۹-۱۲۴.

https://jzpm.marvdasht.iau.ir/article_3936.html

زیاری، کرامت‌اله؛ شهنساری، محمد سینا؛ و نجفی، اسماعیل. (۱۳۹۸). ارزیابی تأثیر بافت اسلامی بر احساس امنیت بر اساس اصول نسل دوم CPTED (مطالعه موردی: محله فهادان شهر یزد). مطالعات برنامه‌ریزی سکونت‌گاه‌های انسانی، ۱۴(۲)، ۲۷۵-۲۹۲.

https://jshsp.rasht.iau.ir/article_667605.html

سقای، محسن؛ و شاهسوار، محمودرضا. (۱۳۹۷). بررسی نقش ساماندهی فضاهای شهری بر امنیت اجتماعی زنان مورد مطالعه: منطقه ۳ اصفهان. جغرافیا و توسعه، ۱۶(۵۳): ۱۵۹-۱۷۴.

https://gdij.usb.ac.ir/article_4152.html

شاه‌ولی، پرویز؛ و حیدری، مختار. (۱۳۹۶). بررسی سازوکارهای پلیس جامعه‌محور در پیشگیری از جرم با مشارکت مردم. دانش انتظامی خوزستان، ۵(۲۰)، ۶۳-۹۲.

http://khuzestan.jrl.police.ir/article_15326.html

شاهینی‌فر، مصطفی؛ و چاره‌جو، فرزین. (۱۳۹۷). ارزیابی شاخص‌های مؤثر در تحقق حکمروایی خوب شهری در کلان‌شهرها (مطالعه موردی: شهر کرمانشاه). جغرافیا و توسعه فضای شهری، ۵(۲)، ۲۰۱-۲۱۹.

https://jgusd.um.ac.ir/article_27795.html

صادقی، علی. (۱۴۰۱). تحلیل اثرات مدیریت جهادی بر مؤلفه‌های امنیت ملی پایدار جمهوری اسلامی ایران در سند چشم‌انداز بیست‌ساله. پژوهش‌های مدیریت انتظامی، ۱۷(۱)، ۱۰۳-۱۳۴.

http://pmsq.jrl.police.ir/article_98374.html

صادقی، نگین؛ ذبیحی، حسین؛ و اسلامی، سید غلام‌رضا. (۱۳۹۴). مقایسه تطبیقی مکان‌یابی فضای سوم و نقشه شناختی احساس امنیت در فضای شهری (نمونه موردی: شهر اصفهان). برنامه‌ریزی فضایی، ۵(۱۷)، ۹۳-۱۱۵.

https://sppl.ui.ac.ir/article_20598.html

عبادی‌نژاد، سید علی؛ بیات، ناصر؛ رستگار، ابراهیم؛ و زمانی، حسین. (۱۳۹۶). جایگاه پلیس در مدیریت یکپارچه شهری (مورد مطالعه: استان کرمانشاه). پژوهش‌های مدیریت انتظامی، ۱۲(۱)، ۲۹-۵۴.

http://pmsq.jrl.police.ir/article_18345.html

عسکری‌زاده اردستانی، سهیلا؛ ضرابی، اصغر؛ و تقوایی، مسعود. (۱۳۹۸). وضعیت شاخص‌های حکمروایی خوب شهری در اراک از منظر مدیران شهری و شهروندان. مجله تحقیقات جغرافیایی، ۳۴(۴)، ۵۹۶-۶۰۴.

<https://georesearch.ir/article-1-794-fa.html>

فرجی، سید جلال‌الدین؛ خبازی چالشری، مصطفی؛ و احمدی، شفیقه. (۱۳۹۹). نقش مشارکت شهروندان در ارتقای امنیت و توسعه اجتماعی (مطالعه موردی: شهر هرات، افغانستان). دوفصلنامه جغرافیای اجتماعی شهری، ۷(۱)، ۹۷-۱۲۴.

https://jusg.uk.ac.ir/article_2599.html

فیروزی، محمد علی؛ روستایی، شهریور؛ کاملی‌فر، محمدجواد؛ و ملکی، سعید. (۱۳۹۸). تحلیل مؤلفه‌های تبیین‌کننده حکمروایی شهری دانش‌بنیان (مطالعه‌ای در کلان‌شهر تبریز). پژوهش‌های جغرافیای برنامه‌ریزی شهری، ۷(۳)، ۴۷۱-۴۸۹.

https://jurbangeo.ut.ac.ir/article_74680.html

قاسم‌پور، رضا؛ شایگان، فریبا؛ و رجبی فرجاد، حاجیه. (۱۳۹۸). عوامل مدیریتی مؤثر بر اجرای طرح امنیت محله‌محور. پژوهش‌های مدیریت انتظامی، ۱۴(۲)، ۲۱۷-۲۳۸.

http://pmsq.jrl.police.ir/article_20275.html

کامران، حسن؛ پریزادی، طاهر؛ و حسینی امینی، حسن. (۱۳۹۱). نقش مدیریت خوب شهری در تأمین رفاه، امنیت و ایمنی شهری با رویکرد دفاع غیرعامل. همایش ملی شهرهای مرزی و امنیت، چالش‌ها و رهیافت‌ها. وزارت علوم، تحقیقات و فناوری. دانشگاه سیستان و بلوچستان.

<https://civilica.com/doc/179372>

کریمی مله، علی. (۱۳۹۱). تأملی نظری در نسبت حکمرانی خوب و امنیت ملی. فصلنامه مطالعات راهبردی، ۱۵(۴)، ۴۳-۸۰.

https://quarterly.risstudies.org/article_2987.html

محمدی، محسن؛ سرور، رحیم؛ ولی شریعت پناهی، مجید؛ و مجتبی‌زاده، حسین. (۱۳۹۹). توسعه پایدار نواحی منطقه ۴ شهر تهران با تأکید بر حکمروایی خوب شهری. فصلنامه جغرافیایی سرزمین، ۱۷(۶۵)، ۱۳۰-۱۵۱.

https://sarzamin.srbiau.ac.ir/article_16896.html

مظفری، محمد مهدی؛ و احمدی، علی. (۱۳۹۶). بررسی قدرالسهم سازمان‌های دولتی در تأمین و برقراری امنیت اجتماعی شهر قزوین. فصلنامه مطالعات امنیت اجتماعی، ۸(۵۱)، ۱۷۷-۲۰۶.

<https://iranjournals.nlai.ir/bitstream/handle>

موحدی‌نیا، مصطفی؛ خدابخشی، محمدرضا؛ و محمدی‌زاده، نسرین. (۱۳۹۹). سنجش توزیع فضایی خدمات عمومی شهر کرمان با تأکید بر حکمروایی خوب شهری با استفاده از نرم‌افزار Geoda. دوفصلنامه جغرافیای اجتماعی شهری، ۷(۱)، ۲۳۳-۲۵۳.

https://jusg.uk.ac.ir/article_2626.html

مؤمنی، منصور؛ و قیومی، علی. (۱۳۸۶). تحلیل آماری با استفاده از نرم‌افزار SPSS. تهران: انتشارات کتاب نو.

میرشکاران، یحیی؛ رضازاده، اکبر؛ وحیدی، الهام؛ و امیری، بیژن. (۱۳۹۹). شیوه‌های جلب مشارکت حاشیه‌نشینان در مدیریت انتظامی پیشگیری از جرم در شهرستان کرمانشاه. پژوهش‌های مدیریت انتظامی، ۱۵(۲)، ۳۳۹-۳۵۷.

http://pmsq.jrl.police.ir/article_94271.html

- نویدنیان، منیژه. (۱۳۸۲). درآمدی بر امنیت اجتماعی. مطالعات راهبردی. ۶(۱). ۵۵-۷۶.
http://quarterly.risstudies.org/article_1066.html
- هاشمی، حمید؛ و فرهمند، حمیدرضا. (۱۳۹۲). سیاست جنایی مشارکتی پلیس در بسترسازی امنیت اجتماعی محله‌محور. دانش انتظامی پلیس پایتخت، ۶(۴)، ۳۴-۹.
https://iocv.ir/journal/39603_1392_17
- هنرور، جمال‌الدین. (۱۳۹۸). تبیین مؤلفه‌های تأثیرگذار امنیت بر شهر امروز. معماری‌شناسی، ۲(۱۰)، ۱-۱۲.
<https://memarishenasi.ir/fa/archive.php?pid=192>
- یاران، علی؛ ارجمندی، هانی؛ و مسگریان، مریم. (۱۳۹۸). تأثیر مؤلفه کالبدی بر احساس امنیت زنان در فضاهای باز گردشگری (نمونه موردی: خیابان سی تیر تهران). مجله منظر، ۱۱(۴۷)، ۲۴-۳۷.
http://www.manzar-sj.com/article_89020.html
- Biu, P. W., Oliha, J. S., & Obi, O. Ch. (2024). The Evolving Role of Geospatial Intelligence in Enhancing Urban Security: A Review of Applications and Outcomes. *Engineering Science & Technology Journal*, 5(2), 483-495.
<https://doi.org/10.51594/estj.v5i2.826>
- Fornell, C., & Larcker, D. F. (1981). Evaluating structural equation models with unobservable variables and measurement error. *Journal of Marketing Research*, 18(1), 39-50.
 doi:10.1177/002224378101800104.
- Hair, J. F., Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2022). *A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM)*. Sage Publications.
- Harahap, M. A. K., Kraugusteeliana, K., Pramono, S. A., Jian, O. Z., & Almaududi Ausat, A. M. (2023). The Role of Information Technology in Improving Urban Governance. *Jurnal Minfo Polgan*, 12(1), 371-379.
<https://doi.org/10.33395/jmp.v12i1.12405>
- Laufs, j., Borrion, H., & Bradford, B (2020), Security and the Smart City: A Systematic Review, *Sustainable Cities and Society*, 55(4): 102023, DOI: 10.1016/j.scs.2020.102023
- Liu, C., (2024), Methodology, application and platform for urban security planning and management, *Journal of Infrastructue, Policy and Development*, 8(4), 1964,
<https://doi.org/10.24294/jipd.v8i4.1964>

- Yigitcanlar, T., Corchado, J. M., Mehmood, R., Li, R. Y. M., Mossberger, K., & Desouza, K. (2021). Responsible urban innovation with local government artificial intelligence (AI): A conceptual framework and research agenda. *Journal of Open Innovation: Technology, Market, and Complexity*, 7(1), 71, 10.3390/joitmc7010071
- Zhang, W. H., Yuan, Q., & Cai, H. (2023). Unravelling urban governance challenges: Objective assessment and expert insights on livability in Longgang District, Shenzhen. *Ecological Indicators*, 155, 110989, <https://doi.org/10.1016/j.ecolind.2023.110989>

